

časopis pro svobodný život

Z ráje do ráje

UKONČENÍ
DOBY
MILOSTI

Z ráje do ráje

JEJICH SLOVA ZMĚNILA SVĚT

Byli to muži přinášející stejné poselství, ale s různými úkoly. Zvěstovali poselství o zachraňující Boží milosti skrze Ježíše Krista. Evangelium se dá sice vyjádřit různými slovy, ale vždy se jedná o jedinečné poselství, které je určeno všem mužům a ženám na všech místech a v každé době. Toto poselství se vyznačuje:

- jednotnou odpovědností pisatelů za potřeby a nouzi světa, který se skrze hřích vzdálil od Boha
- jednotou víry pisatelů v Boží iniciativu zbavit svět zla (hříchu), smířit se s lidmi a vykoupit je
- jednotným středem této iniciativy jímž je Ježíš Kristus, kterého Bůh ustanovil zachráncem světa
- jednotnou vírou pisatelů, že Bůh působil skrze Ježíše Krista
- jednotnou vírou autorů ve vyvýšení Ježíše Krista, zemřelého a z mrtvých vstalého, abychom mohli mít podíl na věčném životě s Bohem

Tyto základní části evangelia jsou obsaženy ve „spisech“ mužů Nového zákona. Jen v jednom či dvou případech něco schází. Ve velmi krátkém Jakubovu dopisu není zmínka o smrti Ježíše Krista jako o

středu díla vykoupení. Odmítal snad Jakub Kristovo ukřižování? Zcela určitě ne. Jakub není sám, také dopis Judův nepoukazuje na smrt Ježíše Krista, ale přesto nám má co říci, je jedinečný, přesvědčivý a fascinující jako každý oddíl Nového zákona. Postupně se budeme zabývat všemi muži – Ježíšovými učedníky, kteří rozšiřovali poselství evangelia. Prvním uvedeným pisatelem je Matouš. Jeho hlavním tématem je nebeské království, které se zakládá na identitě Ježíše Krista. Ježíš je pro něho Králem, který se svým narozením, křtem, učením, činy milosrdenství, poslušností Bohu až k smrti a zmrtvýchvstáním, pro něho stal hmatatelnou skutečností. (Všimněme si, že Matouš nemluví o Božím království, ale o nebeském království. Jedná se o židovský obyčej.)

Kdo to byl Ježíš, o kterém mají poselství všichni pisatelé Nového zákona, se více dočteme v článku s názvem: Kdo byl Ježíš.

„Ježíš pak procházel celou Galileu, učil v jejich synagógách, kázal evangelium o Království a uzdravoval každou nemoc a každý neduh mezi lidmi.“ Mt. 4,23

Jaroslav Juřica

Impressum

Nezávislý časopis »Z ráje do ráje« sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zaslali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivo Kapec
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Jurica Marcela - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-206 83 98
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury
MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005;
Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ6601000000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

OBSAH

2	Jejich slova změnila svět Jaroslav Juřica	ÚVODNÍK
4	Ukončení doby milosti Marvin Moore	TÉMA
7	Zkouška dospělosti pravdivý příběh pro děti i dospělé	DĚTEM
8	Nezbývá prost poslušnosti Ján Kováčik	JEŽÍŠ HOJÍ !
12	Kdo byl Ježíš	JEŽÍŠ VÍTĚZÍ !
14	»Modlitba víry ...« Ján Kováčik	VÍRA
17	Stalo se teď	POVÍDKA
20	Ztracené svědomí Jaroslav Juřica	JEŽÍŠ HOJÍ
22	Drobnosti	
24	Konflikt na blízkém východě Jaroslav Juřica	BOJ KULTUR

**»...Ježíš, neboť on
zachrání svůj lid
od jejich hříchů.«**

Mt 1,21b

UKONČENÍ DOBY MILOSTI

Ukončení doby milosti je jedním z nejunikátnějších článků adventního učení doby konce. Doba milosti je období dané hříšným lidským bytostem proto, aby se mohli rozhodnout, zda se postaví na stranu Boha, či satana. Nejjednodušší definice ukončení doby milosti říká, že jde o dobu, kdy Ježíš ukončí službu Prostředníka v nebeské svatyni, kdy lidé již nebudou mít možnost rozhodnout se pro Boha nebo proti Němu.

Doba milosti skončí před Ježíšovým návratem

Adventisté věří, že doba milosti skončí těsně před Ježíšovým návratem, před sedmi posledními pohromami. Doba milosti pro lidi, kteří se rozhodli žít v hříchu a odmítají spasení, které jim nabízí Ježíš, skončí, když ustane Ježíšova služba předcházející Jeho zjevení na nebeském oblaku. (*Svědectví, svazek 2, strana 691*).

Doba milosti skončí krátce před tím, než se Pán objeví v oblacích. (*Vítězství Boží lásky, strana 490*).

Většina z našich představ o době konce je srovnatelná s představami ostatních křesťanů, ale pokud vím, adventisté jsou jediní, kdo hlásají předadventní ukončení doby milosti. Pokud je naše učení pravdivé, stojí svět před jednou z nejděsivějších událostí všech dob - ukončením Ježíšovy přímluvné služby v nebeské svatyni těsně před dobou soužení - a většina lidí o tom nemá ani potuchy. Již samotná představa toho je strašná.

Ukončení doby milosti je velkou prorockou událostí, která rozdělí lidi do dvou skupin. Není divu, že z adventistického pohledu na poslední události není nic důležitějšího. Všechny prorocké události třídíme podle toho, jestli k nim má dojít před ukončením doby milosti nebo až po něm. Se samotným druhým příchodem si nemusíme dělat těžkou hlavu, protože, jak víme, k tomu dojde až v samotném závěru dějin. Stále nám však zbývá krátký časový úsek po ukončení doby milosti, kdy již nekající hříšníci nebudou moci přijmout Krista a být spaseni. To dělá z konce doby milosti historický mezník v dějinách lidstva i ve výkladu proctví.

Biblický důkaz

Léta jsem byl přesvědčen o tom, že jediný důkaz pro ukončení doby milosti krátce před druhým Kristovým příchodem mají adventisté z pera Ellen Gould Whiteové. Naštěstí jsem brzo objevil další důkazy pro toto tvrzení přímo v Písmu. Rád bych naši diskusi o biblických důkazech předadventního ukončení doby milosti rozdělil do několika částí. Nejprve prozkoumáme důkazy z *Ježíšových podobností*. Pak se podíváme na poselství *ukončení doby milosti ve Starém i v Novém zákoně*. A na závěr si vyhledáme důkazy v knize *Zjevení*.

Starozákonní odkazy o ukončení doby milosti.

Ve Starém zákoně nalezneme několik příběhů a také jedno prorocství, které poukazují na ukončení doby milosti na konci času:

- *Příběh Noeho*. Celý svět se rozdělil na dvě skupiny: lidi, kteří sloužili Bohu a ty, kteří Mu sloužit nechtěli. Archa se pak stala fyzickou bariérou mezi nimi.
- *Zničení Sodomy a Gomory*. Ještě než se město rozdělilo na dvě skupiny, Abraham se přimlouvá za jeho obyvatele (1M 18,22.23). To je typ Kristovy přimluvné služby v nebesích. Abrahamova přimluva proběhla jednoho odpoledne a do příštího rána město nebylo zničeno. To je typ ukončení Kristovy přimluvné služby krátce před závěrečnou odplatou.
- *Židovský národ*. Bůh poskytl Židům 490 prorockých let (Da 9,24). Pro nás je důležité to, že tato doba skončila roku 34 po Kristu, na konci sedmadesáti týdnů; neskončila však doba milosti pro Židy jako jednotlivce. To bude důležité dál v naší knize.

Ukončení doby milosti v knize Zjevení

Adventisté dodnes chápou verš ze Zjevení 22,11 jako odkaz na konec doby milosti: „*Kdo dří, škodíš ješti; a kdo smrdí, smrdíš ješti; a kdo jest spravedlivý, ospravedlní se ješti; a svatý posvětit se ješti.*“

Tento verš se nachází na samotném konci knihy Zjevení v kolekci veršů, které bychom mohli nazvat „závěrečnými poznámkami.“ Protože mluví o konečném rozdělení celého lidského pokolení na dvě skupiny, je zřejmé, že se vztahují k ukončení doby milosti. Přesto však jeho umístění mezi „závěrečné poznámky“ nám umožňuje vztáhnout jej na jakoukoliv událost v souvislosti s posledními dny. K tomu musíme prozkoumat další důkazy, které nám kniha Zjevení poskytuje.

Dvě skupiny lidí. Už dříve jsem poukázal na to, že z Ježíšových podobností můžeme vyčíst, že na konci času dojde k rozdělení všech lidí na dvě skupiny - na spravedlivé a bezbožné. Kniha *Zjevení* nás učí totéž - zde přijímají tyto dvě skupiny lidí buď Boží pečeť (Zj 7,1-4; 14,1-5), anebo znamení šelmy (Zj 13,16-17; 14,9-10).

Mám za to, že většina křesťanů, včetně adventistů, rozumí tomu, že sedm posledních pohrom přijde těsně před druhým Kristovým příchodem a kniha Zjevení jasně učí, že bezbožní obdrží znamení šelmy ještě před těmito pohromami (Zj 14,9-10; 15,1; 16,2).

Pokud budou na konci času na zemi pouze dvě skupiny lidí a rány dopadnou pouze na jednu z nich, pak docházíme k logickému závěru, že obě skupiny musí být jasně vyhraněny ještě před první ranou. Proto k ukončení doby milosti - rozdělení lidí na spravedlivé a bezbožné - musí dojít předtím, než začne dopadat sedm posledních ran, tedy v krátkém období před Kristovým druhým příchodem.

Ukončení Ježíšovy přimluvné služby. V 15. kapitole Zjevení najdeme také důkaz o tom, že Ježíšova přimluvná služba skončí ještě před tím, než začne na zem dopadat sedm posledních pohrom. Chtěl bych se zastavit u dvou zmínek. První je v 5. verši: „*Potom pak vidil jsem, a aj, otevřen jest chrám stánku svidectví na nebi. I vyšlo sedm tich andílů z chrámu, majících sedm ran.*“ Podobný text najdeme ve Zj 11,19: „*I otevřen jest chrám Boží na nebi, a vidína jest truhla smlouvy jeho v chrámu jeho. I stalo se blýskání, a hlasové, a hromobití, a zemi tæesení, i krupobití veliké.*“ Je jasné, že se díváme na nejsvatější místo nebeské svatyně, do Svatyně svatých.

Kdy se otevřela Svatyně svatých u pozemské svatyně? Bylo to v okamžiku Ježíšovy smrti, kdy se chrámová opona roztrhla od shora na dva kusy bez zásahu lidské ruky (Mt 27,50.1). V tom okamžiku také skončily obřady v pozemské svatyni.

Věřím tomu, že pohled do nebeské Svatyně svatých v nebeské svatyni těsně před vyjitím posledních sedmi ran, nám má ukázat na konec Ježíšovy přimluvné služby v nebeské svatyni.

Druhou zmínkou z 15. kapitoly knihy Zjevení poukazující na to, že Kristova služba v nebeské svatyni skončí před sedmi pohromami je v 8. verši: „*I naplněn jest chrám dýmem, pocházejícím od slávy Boží a od moci jeho, a žádný nemohl vjíti do chrámu, dokudž se nevykonalo sedm ran sedmi andílů.*“

Paralelní starozákonní verš hovoří o posvěcení Šalomounova chrámu: „*A když pøestal Šalomoun modlit se, rychle oheð sstoupil s nebe, a sehtil zápal i jiné obiti, a sláva Hospodinova naplnila dùm ten, Tak že nemohli kniží vjíti do domu Hospodinova, proto že*

naplnila sláva Hospodinova dům Hospodinův.“ (2Pa 7,1-2)

Povšimněte si toho, že v obou případech kněží neměli do chrámu přístup, protože v něm přebývala Boží sláva. Další dva starozákonní příběhy ze zasvěcení Šalamounova chrámu tuto událost dále rozvádějí: „*Nebo milí ti, kteříž spolu troubili v trouby, a zpíváci vydávati jeden zvuk k chválení a oslavování Hospodina*); a když povyšovali hlasu na trouby a cymbály i jiné nástroje hudebné, chválíce Hospodina a okouce, že dobrý jest, a že na viky trvá milosrdenství jeho: tedy oblak naplnil dům ten, dům totiž Hospodinův, tak že nemohli kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova byla naplnila dům Boží“ (2Pa 5,13.4)

„*I stalo se, když vycházeli kněží z svatyni, že oblak naplnil dům Hospodinův, tak že nemohli kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova naplnila dům Hospodinův.*“ (1Kr 8,10.11)

V obou případech nemohli kněží pokračovat v prostřednické službě, dokud v chrámě byly oblak a sláva Boží. Biblický odkaz na Zj 15,8 je jasným důkazem toho, že Kristova přímělná služba v nebeské svatyni skončí ještě před vyjitím sedmi posledních pohrom.

Ukončení doby milosti jako proces

Většina adventistů měla představu o ukončení doby milosti jako o jednorázové události, která se objeví v určeném čase. Pečlivým studiem Písma jsem však dospěl k závěru, že ukončení doby milosti bude jak jednorázovou událostí, tak i procesem. Dovolte mi to vysvětlit trochu podrobněji. Když adventisté mluví o konci doby milosti, mají na mysli dvě věci:

1. Ukončení doby milosti bude dobou, kdy lidé na celém světě učiní rozhodnutí, na kterou stranu se postaví a tím zpečetí svůj věčný osud.
2. Ukončení doby milosti bude dobou, kdy Ježíš ukončí svoji přímělnou službu v nebeské svatyni.

Chtěl bych poukázat na to, že ke každé z těchto událostí *dojde v jiné době*. Ježíš ukončí svoji přímělnou službu v okamžiku, který obvykle nazýváme „ukončením doby milosti“, a tím bude již doba milosti pro každého jednotlivce ukončena. Víme, že ukončením doby milosti pro spravedlivé bude Boží pečeť a pro bezbožné znamení šelmy. Každý člověk dostane znamení podle toho, na kterou stranu pravdy se přikloní. Je pochopitelné, že v případě označení spravedlivých musí Ježíš v době jejich rozhodování ještě sloužit v nebeské svatyni. Tím ukončením doby milosti ve smyslu konečného rozhodnutí jednotlivce pro Boha či proti Němu předchází ukončení Ježíšovy přímělné služby v nebeské svatyni. Dokládá to i následující věta z pera Ellen Gould Whiteové:

V souladu s vytištěnými slovy se ukáže naše víra, že živí spravedliví přijmou Boží pečeť před ukončením doby milosti. (*Vybraná poselství, svazek 1, strana 66*).

„Ale,“ říkáte si, „já jsem si myslel, že v okamžiku, kdy ukončil svou službu ve svatyni Ježíš pronesl ona slova ze Zjevení 22,11: *„Kdo škodí, škodiž ještě; a kdo smrdí, smrdiž ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž se ještě; a svatý posvitiž se ještě.*“

To je pravda. Ovšem uvědomme si, že podle slov samotného Ježíše bezbožní zůstanou nespravedlivými a spravedliví budou spravedlivými v době, kdy je za spravedlivé prohláší. Jeho slova neuzavrou milost všem naráz.

Případ každého člověka bude již uzavřen podle toho, jak se postavil k Boží pravdě. Ježíšova slova můžeme chápat v tom smyslu, že se jedná o volbu vzhledem k věčnosti a že v budoucnosti již nebude mít nikdo příležitost přejít na druhou stranu.

Ukončení doby milosti jako *časový okamžik* nastane tehdy, když Ježíš ukončí svoji přímělnou službu v nebeské Svatyni svatých, zatímco individuální milost skončí v období konečné krize ještě předtím, než Ježíš ukončí svoji přímělnou službu v nebeské Svatyni svatých.

Takže ukončení doby milosti je procesem stejně jako časovým okamžikem. Pokud je to pravda, pak někteří lidé udělají své konečné rozhodnutí dříve než jiní a Ježíš neukončí svoji velekněžskou službu, dokud se všichni lidé nerozhodnou. Tak by se konec doby milosti jevil jako časové období, během něhož všichni, spravedliví i bezbožní, učiní konečné rozhodnutí a ne jako jeden okamžik. Z tohoto pohledu *bude ukončení doby milosti procesem*.

Ellen Gould Whiteová jasně podpořila myšlenku, že někteří lidé učiní své rozhodnutí dříve než jiní:

Doba Božího zničujícího soudu je dobou milosti pro lidi, kteří neměli příležitost slyšet Pravdu. Bůh na ně bude něžně pohlížet. Jeho srdce plné soucitu se nad nimi slituje, Jeho stále rozevřené ruce budou připraveny k záchraně, zatímco se dveře zavřou před těmi, kdo nevstoupí. (*Biblický komentář ASD, svazek 7, strana 979*).

Smyslem celé diskuse bylo pochopení toho, že ukončení doby milosti můžeme chápat jak ve smyslu časového okamžiku, tak jako časový proces. Jako časový okamžik nastane ukončení doby milosti tehdy, když Ježíš opustí svoji službu Prostředníka v nebeské svatyni. Jako proces k ní dojde během týdnů a měsíců, kdy lidé budou dostávat znamení Boha či šelmy.

Boží, nebo naše rozhodnutí?

Adventní učení o tom, že doba milosti bude ukončena krátce před Ježíšovým druhým příchodem znepokojuje mnoho lidí. Obáváme se toho, že bychom

nemuseli být dobří v době, kdy Bůh ukončí dobu milosti, anebo že by mohlo dojít k jejímu ukončení a my bychom pak objevili některý hřích, kterého bychom si nebyli vědomi.

Jsem přesvědčen, že tyto obavy jsou bezpředmětné, zvláště z pohledu chápání ukončení doby milosti jako procesu. Základní otázkou je: Bude konec doby milosti Božím, nebo naším rozhodnutím? Odpověď zní: Naším. Ukončení doby milosti - okamžik, kdy Ježíš ukončí svoji přímluvnou službu v nebeské svatyni - bude jednoduše Boží přijetí toho, že se všichni lidé již rozhodli a nikdo se již nebude moci rozhodnout pro Ježíše a nikdo již nebude moci své rozhodnutí změnit. Dokud bude jediný nerozhodnutý člověk, k ukončení doby milosti nebude moci dojít. Nemůže se tedy stát, aby ani jediný člověk, který se chce připravit na ukončení doby milosti zůstal nepřipraven.

Je to fantastická zpráva pro adventisty, které vždycky děsila představa, že nebudou na konci doby milosti „dost dobří“.

V souvislosti s koncem doby milosti si často představuji, jak se Ježíš obrací k Bohu a říká: „Otče, všichni, kdo se ke mně chtěli přiznat, tak učinili a ostatní mne zavrhli. Z těch, co mají být spaseni mi nikdo neunikl, ani z těch, co mají přijmout prospěch z mé přímluvné služby. Protože již pro nikoho nemohu udělat nic více, ukončím svoji přímluvnou službu ve svatyni.“

Tato slova patří jistě k těm nejbolestnějším, jaká kdy Ježíš pronášel. - dají se přirovnat ke slovům, kterými nařká nad Jeruzalémem:

„Jeruzaléme, Jeruzaléme, mordéoi proroků, a kterýž kamenuješ ty, jenž byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit děti tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechtili jste.

Aj, zanechává se vám dům váš pustý.“ (Mt 23,37-38).

Ukončení doby milosti nebude vůbec Božím rozhodnutím. Bude Božím přijetím našeho rozhodnutí - kolektivního rozhodnutí celého lidského pokolení. Ježíšova služba zůstane otevřená, dokud poslední člověk na zemi neučiní své definitivní rozhodnutí a neuzavře tak svoji vlastní dobu milosti. ■

Marvin Moore: Krize doby konce

ZKOUŠKA DOSPĚLOSTI

příběh nejen pro děti

Nevím, zda znáte příběh o indiánském chlapci, který měl podstoupit „křest“ dospělosti. Otec odvede svého dospívajícího syna do hlubokého lesa, zaváže mu oči a chlapec je ponechán sám ...

Povinností chlapce je posadit se na pařez, na kterém musí zůstat celou noc. Roušku s očí nesmí odstranit ani volat o pomoc. Teprve když se první paprsky vycházejícího slunce dotknou jeho zakrytých očí, může šátek odstranit. Své dojmy, které té noci chlapec prožil, však nesmí nikomu sdělit, ani tomu nejlepšímu příteli. Touto zkouškou mužnosti musí totiž projít každý hoch osobně! Když v ní obstojí, stává se mužem! A mužem touží být každý indiánský chlapec!

Chlapec má přirozeně obrovský strach. Celou noc kolem sebe slyší nejrůznější zvuky nahánějící strach a hrůzu. Má dojem, že se k němu blíží dravé šelmy. Snad i nějaký zlý člověk by se mohl přiblížit, aby mu ublížil ...

Když zafouká vítr, je slyšet různý šelest. Dokonce i ten pařez, na kterém sedí, se chvěje .... On však statečně sedí a ani se nepokouší roušku odstranit. Ví, že je to jediná cesta, jak se může stát mužem.

Konečně, po přežití celé té strašidelné noci, se první paprsek slunce dotýká jeho tváře. Nyní může odstranit to, co měl na očích – šátek! A právě v té chvíli pozná, že jeho otec seděl na podobném pařezu nedaleko od něj. Otec byl s ním celou noc a hlídal ho před různým nebezpečím.

My také nejsme nikdy sami! I když to nevnímáme, náš nebeský Otec nás chrání. On není nikdy daleko; je s námi a sleduje nás. A když se dostaví životní problémy, stačí se na Něho obrátit o volat k Němu. Jeho odkaz zní: „*Neboj se, nebo já jsem s tebou; nestrachuj se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpírati tě budu pravici spravedlnosti své.*“ Iz 41,10. Co víc si můžeme přát? Když je On s námi, kdo proti nám? I nás podrobuje zkoušce. Vytrváme jako onen indiánský mladík? ■

Ze zahraničních pramenů připravil J. Kováčik

Nezbytnost POSLUŠNOSTI

Je poslušnost v životě křesťana důležitá? Přečtěme si, co si o tom myslí Bůh. 1S 15,22: „*Aj, poslouchati lépe jest, nežli obětovati, a ku poslušenství státi, nežli tuk skopců přináseti.*“ Z toho můžeme poznat, co Bůh od nás očekává:

Za první – pozorné naslouchání

Za druhé – poslušnost Hospodinova hlasu

Všimněte si, že obě věci závisí na vůli člověka. To ty rozhoduješ o tom, zda budeš poslouchat a zda poslechněš to, co jsi slyšel. Proto Bůh k nám jako otec tolikrát hovoří o nutnosti poslouchat, protože bez poslušnosti nebude nikdo spasen. V Bibli je o tom mnoho důkazů, V epištole Pavla k Židům 12. kap. a 14. verši čteme: „*Usilujte o svatost, bez níž nikdo neužije Pána.*“ Posvěcení následuje skrze poslušnost vůči pravdě. A tak, kdo se nenaučí poslouchat, nebude spasen.

Co je to vůbec poslušnost? Skládá se ze dvou prvků: poslouchání a činění. O tom hovořil Pán Ježíš. „*Kdo slyší má slova a činí je...*“ (Mt 7,24) Jedním ze způsobů, jak dosáhnout poslušnosti, je přinucení – např. na vojně. Řeknu vám, že teprve tam jsem se naučil opravdové poslušnosti. Základem této poslušnosti je disciplína a plnění rozkazů nadřízených. Mohu říct, že je to účinný způsob. Zakusil jsem to, když jsem se sám učil disciplíně, jako i tehdy, když jsem jí učil jiné. Říkám vám upřímně, lituji toho, že mnoho adventistických mužů vojnu neprojde. Mě osobně to hodně naučilo. Člověk je od přirozenosti línou bytostí, milující naříkání, nenávidící diktát. Odtud pochází krize autority. Pamatuji si, že jsem se uvnitř bouřil

proti takové kázni, protože to bylo velmi nepříjemné a úmorné, ale výsledky byly úžasné, protože vojáci dosahovali velmi vysoké úrovně. A když pochodovali v zástupu, tak to bylo tak stejnoměrné a přímočaré, že všichni tím byli nadšeni. Později jsem zjistil, že to byl jediný způsob, jak zvládnout tolik mužů a vycvičit z nich dobré vojáky. Co by se stalo, kdybyste přijeli na přísahu a během slavnostní přehlídky by každý voják šel jinou rychlostí a jiným směrem, jinak by mával rukama, atd. Chaos, není-liž pravda? Mohli by takoví vojáci něco dokázat na bitevním poli? Brzy by zahynuli.

Ale dříve než budeme hovořit o následcích nedostatku poslušnosti, řeknu vám o druhém způsobu, jak dosáhnout poslušnosti. Je to poslušnost dobrovolná, nevynucená; a právě takovou poslušnost od nás očekává Pán Bůh. Ale i zde je zapotřebí disciplíny, vlastně sebekázně. Co by se stalo, kdyby si voják sám důkladně nesložil padák, kdyby se neměl na pozoru? Zabil by se při prvním seskoku. Pamatuji si, jak jeden z mých vojáků byl velmi neukázněný a nepřesně si složil svůj padák. Jen tak tak, že se nezabil. Jeho padák se neotevřel. Kdyby neměl záložní padák, už by nebyl naživu. Proto je tak důležitá sebekázeň a dodržování zásad. Řeknu vám, že dosáhnout takovou poslušnost je mnohem těžší, ale ona je nezbytná, pokud toužíme po nebi, protože opakem poslušnosti je neposlušnost. A co je neposlušnost? Poslouchejme Písmo svaté, 1S 15,23: **„Nebo vzpoura (neposlušnost) jest takový hřích jako čarodějnictví, a přestoupiti příkázání jako modlářství a obrazové (klanění se obrazům).“** Slyšeli jste to? Jako adventisté se chlubíme tím, že nepropadáme modloslužbě, že se neklaníme obrazům a nezabýváme se kouzly. Ale podle Boha, bratře a sestro, jestliže jsi neposlušný v nejmenší věci, tak jsi horší než ti, kteří činí tyto věci. Platí to i pro nás? A možná, že se domníváme, že posloucháme Boží hlas. Jaké jsou následky neposlušnosti? Jsou strašné v životě dětí a v životě dospělých ještě horší! Často říkám synovi, aby nechodil s odkrytou hlavou na mráz a on si ještě k tomu navíc před odchodem do školy namočí vlasy a nevezme si čepici. A víte, častokrát je proto nemocný, mnohokrát musí trpět, protože nastydne.

Většina silničních nehod jsou následky neposlušnosti. Lidé nerespektují pravidla silničního provozu, jezdí nepřiměřenou rychlostí a také pod vlivem alkoholu, a to má za následek smrt mnoha tisíců lidí. Tak je tomu ve všech oblastech života, a zvláště v životě křesťana. Neklamme se, neposlušnost a porušování zásad vždy přináší neblahé následky a závěry pro náš život, pro naši mysl a také i pro druhé lidi.

Bratře a sestro, v čem jsi neposlušný vůči Bohu? Jakou zásadu jsi naposledy porušil? Pamatuj si, že konečným důsledkem neposlušnosti je ztráta Boží-

ho království. Žd 4,5.-11: **A zde zase: Nevejdou do mého odpočinutí. Protože tedy zůstává možnost, aby někteří do něho vešli, a protože ti, kterým to bylo dříve zvěstováno, nevešli pro neposlušnost. Pospěšme si tedy vejít do onoho odpočinutí, aby nikdo nepadl podle stejného příkladu neposlušnosti.** Jestliže je to tak, tak to pro nás znamená být či nebýt, není-liž pravda? Jsme tedy ve všem poslušni Božího hlasu? Přemýšlejme na chvíli o tom. Věřte mi, abychom byli neposlušní, není třeba hned přestupovat 4. nebo 7. přikázání, ale stačí pootevřít dveře nebo okno „lišce“. Možná, že si někdo během vyprávění této pohádky pomyslel, jaký hloupý kohoutek, nechal se nachytat.

Bratře a sestro, kdy jsi naposledy vpustil do svého domu „lišku“ např. díváním se na film, při kterém se přestupují všechna přikázání, čtením nějakého nevhodného časopisu, nebo snad posloucháním pomluv o jiné sestře či bratrovi. Mladý bratře, kdy jsi naposledy pustil „lišku“ tím, že jsi poslouchal, jak někdo ze starších bratří nebo dokonce i sám kazatel říká, že pít kokakoly nebo poslouchání rockové hudby není hříchem. Pán Ježíš jasně řekl: **„Neotvírej dveře nepříteli!“** Je to možné, že se necháme tak lehce oklamat jako kohoutek? A možná máme hodně dveří ke hlídání. Zastavme se zde na chvíli. Kdo ví, kolik máme dveří? Zrak, sluch, myšlenky. Když Pán Ježíš hovořil o cizoložství, tak neříkal, že máme couvnout teprve až v okamžiku fyzického aktu. Ale co řekl?: **„Každý, kdo by již ve svém srdci na to pomyslel, dopustil se cizoložství.“** Všimněte si, že se zde nejedná o hřích jako takový, ale o jeho zdroj, jeho počátky, jeho příčiny, a to je okamžik, kdy nás Pán Ježíš vybízí k poslušnosti. Jsou dveře, které se musí hlídat a nikdy se nesmí otvírat – to jsou dveře do naší mysli. Nemůžeme být však poslušni hlasu Pána, dokud Jeho hlas neslyšíme! Bůh stále říká: **„Slyš Izraeli!“** Všimněte si, neustále to opakuje – mnohokrát v Písmu svatém – **„Slyš Izraeli!“**

Možná máme problém s poslušností, protože neumíme naslouchat. Jak v takovém případě uslyšíme, co Bůh nám říká? 1.Samuelova 15,22 hovoří o pozorném naslouchání. Mluvili jste už s někým, kdo vůbec neposlouchal to, co jste mu říkali? Mluvíte spolu, ty mluvíš na něho a on zas na tebe, ale podle toho, co říká, víš, že tě neposlouchá. A víte, proč je to tak rozšířený nešvar? Protože pozorné naslouchání je velkým uměním, kterému je třeba se naučit. Nestačí nastavit ucho. Myslíte si snad, že stačí vyslechnout to, co teď říkám? Ne! To je velmi málo. Říká se – **„pravým uchem vletí a levým vyletí.“** Pozorné naslouchání neznamená nechat si vše projít ušima, ale uchovat v paměti, rozebírat, přemýšlet o tom, co jsme slyšeli. Tak jako David, který napsal: **„Celý den přemýšlím o Tvém Slově.“** (Ž 63,7)

JEŽÍŠ HOJÍ !

Bratře a sestro, přáteli, kdy jsi naposledy přemýšlel během dne o nějakém biblickém textu? Občas, když něco pronikne k našim uším, např. z kazatelny, anebo k našim očím, když si něco přečteme, tak se nám zdá, že to stačí, ale to není pravda. Boha opravdu uslyšíš až po nějaké době, když budeš přemýšlet o tom, co jsi slyšel nebo co jsi přečetl. To je tak, jako s něčím dobrým k jídlu. Koupil sis to a zdá se ti, že víš, co máš. Např. hroznové víno. Ale opravdu se to dovíš teprve tehdy, až to sníš. Teprve tehdy pocítíš jeho chuť. Bible píše: „**Kdo má uši, slyš.**“ (Zj 2,11)

Bůh promlouvá ke každému z nás. Mluví stále bez přestávk, protože ví, že náš čas se blíží ke konci. Slyšíš to? Víš, co ti řekl včera? Slyšel jsi Ho dnes ráno? Není to zvláštní, že Božská nadpřirozená bytost k tobě mluví? Nečekej na zázraky. Dnes poslouchej to, co ti říká Duch svatý. A to je velmi důležité, protože se to týká tvého života. Není podstatné, jakýs byl v minulosti. Není důležité, jaký jsi v této chvíli. Když uslyšíš ten hlas, uchop se ho a tvůj život se změní. Poznáš Boha a budeš spasen. Právě proto k nám Bůh promlouvá, aby nás zachránil před smrtí, aby nás spasil. Přeješ si to? Jestliže ano, tak vynalož veškeré úsilí a ode dneška pozorně naslouchej Božímu hlasu. Odhod' všechno ostatní, protože pouze tento hlas má pro tebe největší cenu. A když se naučíš naslouchat Božímu hlasu, přijde doba pro druhou lekci – naučit se uvádět ve skutek to, co jsi uslyšel. A to je právě poslušnost. „**A nebud'te jenom posluchači Božího Slova**“, řekl Pán Ježíš. Bůh k nám mluví různým způsobem – skrze Písmo svaté, svá díla v přírodě, skrze jiné lidi a skrze Ducha svatého nám předává velmi mnoho podstatných informací.

Všimněte si, že mnoho lidí se nechce zaposlouchat do toho, co Bůh říká skrze přírodu. Není mnoho těch, kteří chtějí přemýšlet o tom, co říká skrze Písmo svaté. Bratře a sestro, jestliže se nenaučíme naslouchat Jeho hlasu vycházejícího ze stránek Božího Slova, tak v žádném případě také neuslyšíme hlas Ducha svatého; a přece Bůh by chtěl k nám mluvit přímo. Dokonce to i zaslíbil. Izaiáš píše: „**Uslyšíš hlas, který ti poví: Jdi vlevo nebo napravo.**“ Chtěl bys fyzicky uslyšet Boží hlas? Je to možné! Ale pouze tenkrát, když nejprve přijmeme vírou to, o čem píše Písmo svaté. Bůh ho použil jako prostředek spojení s hříšnými lidmi, poněvadž hříšný člověk není schopen uslyšet Boží hlas. Může ale vyčíst tento hlas z Bible, a když uvěří tomu, co je tam napsáno a jde za tím, tehdy uslyší hlas Ducha svatého, protože se ho naučí rozpoznávat.

Chtěl bys každodenně rozmlouvat s Bohem a slyšet Jeho hlas? Představ si to. Vstaneš ráno a uslyšíš Ho, vítáš se s Ním, rozmlouváš s Ním po celý den. Nechtěl bys prožívat to, co prožívali velcí Boží mužové, proroci? Ujišťuji vás, že je to možné, ale jsou

to hříchy, které v našem životě přehlušují tento tichý Boží hlas, který promlouvá ke každému člověku. A neznamena to, že když člověk odchází od Boha a upadá do hříchu, tak se Bůh od něho odvrací a přestane s ním promlouvat. On nepřestává. Napsal: „**Aj, stojím u dveří a tluču**“, a co je tam dále napsáno, pamatujete si? „**Jestliže... jestliže by kdo uslyšel hlas můj...**“ (Zj 3,20) Myslíte si, že je to pouze obrazná řeč? Ne, tento hlas je skutečný, to my ho přehlušujeme mnoha jinými hlasy, které vpouštíme do své mysli. Donedávna lidé neslyšeli mnoho zvuků, ale sestrojili vhodné přístroje a začali slyšet zvuky neslyšitelné lidským uchem, jako např. hlas delfína nebo šum molekul vzduchu.

Mnozí z nás už v některých okamžicích svého života slyšeli Boží hlas. Několikrát v životě jsem slyšel tento hlas. Dvakrát jsem ho nepoznal a nevíšal jsem si ho. Např. před nehodou, chvíli před tím, než do nás narazilo jiné auto, jsem uslyšel velmi tiše někde v mysli: „**Přejeď do pravého pruhu!**“ Ale neudělal jsem to. A po chvíli do zadní části mého auta narazilo jiné auto. Kdybych uposlechnul tento hlas, vyhnul bych se nehodě, poranění a neměl bych rozbité auto.

Několikrát jsem slyšel tento hlas během kolportáže, když jsem např. přijel ke komplexu budov v Tykach, uslyšel jsem velmi tichý hlas: „**Začni od posledního bloku,**“ ale nevíšal jsem si ho. Myslel jsem si, že je to moje nesmyslná myšlenka, protože jsem přece vždycky začínal od prvního bloku a tak jako vždy jsem začal od prvního. Prošel jsem zbytečně 180 bytů. Zklamaný jsem se vrátil k autu a chtěl jsem už odjet domů, ale auto se zastavilo před posledním činžákem. Tehdy jsem si vzpomněl na ten hlas v mé hlavě a šel jsem tam. A tam, ve třetím patře mi otevřela uplakaná žena, která se od rána modlila za to, aby jí Bůh někoho poslal. A moji návštěvu chápala jako Boží odpověď na svoji modlitbu. Měla velmi vážné rodinné problémy, ale řekl jsem jí, jakým způsobem jí Bůh může pomoci. Dal jsem jí též knihu „**Cesta ke Kristu**“ a nakonec jsem se pomodlil za ni i za její rodinu. Víte, ona uvěřila všemu, co jsem řekl, byla velmi šťastná a nakonec, když jsem se modlil, plakala. Když jsem odcházel, řekla mi, že po přečtení této knížky ji bude půjčovat všem známým. A víte, když jsem už sestupoval po schodišti dolů, řekl jsem si, jaký je ze mne hlupák. Pro Pána Boha bylo snadnější zastavit mé auto, než mě přinutit k poslušnosti Jeho hlasu.

Písmo píše: „**Když uslyšíš hlas Ducha svatého, nezavrhuj své srdce**“ (Žd 4,7), ale běž za tím hlasem a není podstatné, zda vychází ze stránek Božího Slova nebo přímo od Ducha svatého, je stejně důležitý a vyzývá tě, aby ses podřídil Boží vůli a Boží vůli je – cituji – „**vaše posvěcení.**“ Bůh nás chce učinit podobnými sobě. Už to jednou učinil, když nás stvořil ke

své podobě (1M 1,26), ale hřích v nás znetvořil tuto podobu. Bůh však nyní chce v nás tento obraz obnovit. **„Bud'te svatí, neboť i já svatý jsem!“** (1Pt 1,16) To se může stát pouze tenkrát, když s důvěrou dítěte uvěříme tomu, co On nám říká a půjdeme za Ním. Neposlouchejme nikoho jiného. Nechodme za nikým jiným. Tak jako můj Samuel ví, že jenom já jsem jeho tatínek a k nikomu jinému nechce jít a nikoho jiného neposlouchá. Poslouchejme jenom Boha a budme poslušní, protože pouze poslušnost Božího hlasu vede k posvěcení našeho života – **„posvěcení (svatosti), bez níž, jak praví Písmo, „nikdo neužrjí Boha.“** (Žd 12,14) Nemůžeme se sami posvětit, ale můžeme sami činit každodenní rozhodnutí, abychom šli za Božím hlasem vedoucím k poslušnosti. Poslušnost vůči Bohu ti dá hodně radosti, a uspokojení, způsobí také radost Božímu srdci. Bůh nás nepřestane milovat dokonce ani tenkrát, když jsme neposlušní, ba ani tehdy, když naše neposlušnost nás vede přímou cestou k smrti. Stále nás miluje, ale trpí, pláče a zoufá si, tak jako matka, jejíž syn se stal narkomanem. Ale když Ho posloucháš, tak působíš Božímu srdci velkou radost. Přemýšlej o tom.

Vzpomínám si, jak jsem byl malý chlapec. Maminka mě nechala doma samotného a odjela do města na nákupy. Rozhodl jsem se, že jí připravím překvapení a poprvé ve svém mladém životě jsem uklidil dům. Velmi jsem se nadřel. Schoval jsem všechny věci do skříně, poutíral jsem prach, vyprášil jsem koberce, poumýval nádobí, vytřel jsem podlahy. Naplánoval jsem to již dříve, proto jsem se díval, jak maminka dělá tyto věci a snažil jsem se to udělat stejně. Udělal jsem to pro svoji milovanou maminku. A když se maminka vrátila a vešla do domu, tak jí to vyrazilo dech a pak zvolala radostí: **„Můj synáčku, jsi skvělý chlapec, tak krásně jsi mamince uklidil“** – a vzala mě do náruče, políbila mě a přitiskla k sobě – velmi jsem se těšil z radosti své maminky. Dávno jsem ji neviděl tak šťastnou. A tak je tomu i s naším nebeským Otcem. On bydlí spolu s tebou – ty jsi vlastně Jeho příbytkem, a pokud z lásky k Němu budeš chtít uklidit tento příbytek, tak to udělá Božímu srdci velkou radost.

Já jsem si myslel, že uklízím pro maminku, ale ve skutečnosti jsem uklízel také pro sebe, protože já jsem tam přece také bydlel. Můžeme si myslet, že působíme radost Božímu srdci, když děláme něco dobrého, když usilujeme o dobro, když chceme rozvíjet dobré vlastnosti svého charakteru, ale ve skutečnosti to děláme také pro sebe, a možná hlavně pro sebe. Já jsem si myslel, že se maminka tak velmi těší z uklizeného bytu, ale víte, dnes vím, že se těšila nejvíce z mého rozhodnutí, z mého odhodlání, z mého činu.

A vůbec nevadilo, že musela některé věci opravit, umýt důkladněji talíře, zamést lépe podlahu. Velmi se radovala, že její syn místo, aby strávil čas před televizí, se rozhodl trochu pracovat, rozhodl se uklidit byt.

„Vy jste chrámem Ducha svatého“ (1K 6,19), praví Písmo svaté, jste příbytkem Ducha svatého. Přemýšlej, jak bys mohl uklidit tento příbytek, abys způsobil Bohu radost, aby si Duch svatý s radostí učinil v tobě svůj příbytek.

Přemýšlej nyní o tom, co bys mohl udělat, abys způsobil radost Božímu srdci. Přemýšlej o tom v každé chvíli svého života, zda to, co nyní děláš, působí Bohu radost, zda je s tím spokojen. Přemýšlej o věcech, které jsi dělal včera, které jsi dělal dnes, jak jsi trávil čas, co jsi mluvil, co sis myslel, jak jsi jednal. Miluješ svého Pána, chtěl bys Mu udělat radost? Víte, to je jedno ze dvou největších biblických přikázání: **„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí síly své“** (Lk 10,27) A to je pravá pohnutka k poslušnosti. Ale pamatuj si, že Bůh nečeká na tvou poslušnost kvůli sobě, ale očekává ji především s ohledem na tebe, protože On ví, že jenom poslušnost tě může učinit šťastným, že tě ochrání před mnoha zlými věcmi v životě, že promění tvůj charakter a učiní tě podobným Ježíši. Netoužíš právě po tom? Jestliže ano, tak Mu nyní podej ruku, tak jako dítě svému otci a pověz: **„Tatínku, ode dneška tě budu ve všem poslouchat, budu dělat to, co mi řekneš, půjdu tam, kam mě povedeš, protože tě miluji, tatínku.“** ■

Hlas Pravého pastýře a Ducha svatého

Bratři, musíme být na pozoru před touto předstíranou svatostí, která dovoluje přestupování Božího zákona. Ti, kteří pošlapávají zákon Boží a jednají podle svých vlastních názorů, nemohou být posvěceni. Jistý zákoník dal Ježíši rozhodující otázku: „Mistře, co mám činit, abych získal život věčný?“ Ježíš mu odpověděl: „V Zákoně co jest psáno? Kterak čteš? A on odpověděl, řekl: Milovat budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí síly své, i ze vsí myslí své, a bližního svého jako sebe samého. I řekl mu Ježíš: Právě jsi odpověděl. To číň, a živ budeš.“ Zde je tedy zřetelně ukázáno, že věčný život záleží na poslušnosti všech pravidel zákona Božího. (RH, Nov. 17, 1885).

Moudrost Ježíše z Nazaretu

KDO BYL JEŽÍŠ

Narodil se v jedné nevýznamné vesnici žene z prostého lidu. Později byl stolařem. Ve svých třiceti letech procházel venkovem své vlasti jako pocestný kazatel.

Nenapsal jedinou knihu, nezastával jediný úřad, neměl rodinu ani vlastní domov. Od místa svého narození se nevzdálil více než 300 kilometrů. Nevyznačoval se žádnou vlastností velkých osobností dějin.

Když mu bylo třicet tři roků, obrátilo se proti němu veřejné mínění. Přátelé se od něho vzdálili. V inscenovaném procesu byl odsouzen a přibit na kříž mezi dva lotry. O jeho oblečení se losem rozdělili vojáci. Byl uložen do cizího hrobu. Od té doby uplynulo více než dva tisíce roků, ale stále je ústřední postavou světových dějin. Žádnému politikovi se nepodařilo ovlivnit život lidí tak, jako tomuto muži.

Většina lidí nechce mít s Ježíšem nic společného. Nezapadá do jejich světa. Nejenom dnes, ale i před dvěma tisíci lety! Jako téma rozhovoru je již dlouho „out“. Ale „troška Ježíše“ se ukazuje být užitečná: kříž jako šperk, nebo pasáže z jeho kázání. Sem tam může být i „více Ježíše“, například u svateb nebo při pohřbu, či narození dítěte.

Když to máme s Ježíšem tak těžké, o co se vlastně jedná? Z dějin ho nemůžeme vyškrtnout. Jeho požadavek je ale větší, chce být středem pozornosti každého člověka. A proti tomu se brání téměř všichni. Bližší popis tohoto muže najdeme v Bibli. Ale lidé, kteří o něm píší, ku podivu nepopisují jeho zevnějšek. Svou pozornost soustředili jen na jeho charakter a chování.

Když žil na židovském venkově, přicházeli k němu lidé z velkých dálek. Byli to soudci, vojáci rybáři a také prostitutky. Ježíš zřejmě přitahoval všechny lidi. Mohl mluvit s obyčejným člověkem na ulici, ale rovněž diskutovat s vysokým úředníkem. Jedl v domě boháče i v domě chudobného člověka. V jeruzalémské synagoze měl teologické přednášky. Mnohdy se

shromáždilo velké množství lidí, jen aby byli v jeho přítomnosti. Byli to lidé inteligentní i prostí. Teolog Nikodém si od něho nechal poradit v nočním rozhovoru. Ženě se špatnou morálkou ukázal v „rozhovoru u studny“, kam musí umístit svou laťku životních zásad.

V době, kdy dominovali muži, se zasazoval o uznání žen. V zástupu jeho obdivovatelů bylo mnoho žen. Když Ježíš mluvil o Bohu, používal slovo „Abba“ (dnes srovnatelné se slovem Otče). Před důležitým rozhodnutím hledal samotu. Promlouval s Bohem, se svým Otcem o věcech, o které se jednalo. To co činil, zrcadlilo Boží obraz tak dokonale, že mohl říci: „Já a Otec jedno jsme.“ Jeho život nelze srovnat s žádným jiným životem.

Marek, jeden z mužů, kteří píší o Ježíšovi, poznal, že lidé žasnou nad způsobem jeho učení. Mluvil „jinak“. Nestyděl se odkrýt chyby kněží a vyhnat kupce z chrámu. Léčil chromé, osvobodil lidi od démonské posedlosti a probudil mrtvé. Nasýtil tisíce posluchačů jen několika chleby a rybami. Nepřipustil pochybnosti o tom, že tuto moc dostal od svého Otce v nebesích.

Pro učené lidi dvacátého století jsou zázraky k nepochopení. Ale vědecké zákony vznikají z pozorování souvislostí. Nastane-li výjimka, musí ji vědec zohlednit rozšířením normy. Kristus jistě představuje takovou výjimku. Lidé z jeho okolí přijali zázraky dobrovolně. Židé je nemohli popřít a označili je za satanovo dílo.

Mučedník Justin napsal v roce 150: „Že udělal zázraky, o tom se můžeš sám přesvědčit ve zprávě Pontia Piláta. Neudělal jen jeden zázrak, ale konal je stále.“ Kdo chce poznat Ježíše, musí odložit historické a teologické předsudky. Pak nemá žádné těžkosti poznat v něm kazatele, který si dělá nárok být Mesiášem. Pro Ježíše je charakteristické přání pomoci lidem ke svobodě. Mládí strávil v řemeslnické rodině, přesto neměl sociální předsudky. Jako příslušník utlačovaného národa, se zasazoval pro mír. Ačkoliv plně uznával platnost Starého zákona, nenechal se svázat archaic-

kým systémem. Byl osvoboditelem. Vzal na sebe cizí provinění a pomohl obviněným věřit, že mají u Boha cenu. Léčil fyzicky i psychicky nemocné a osvobozoval lidi od strachu.

Nepoužíval meč, nikdy nevyplnil volební lístek. Ale jeho slova vytvářejí mocně zbraně k proměně lidí a tím i společnosti.

Ježíš zemřel dobrovolně. To patřilo k jeho životnímu programu. Třikrát řekl přátelům, že musí zemřít. Přitom mu nikdo nemohl vzít život. Vojáci, kteří ho měli zajmout, padli v jeho přítomnosti k zemi jako mrtví. Teprve když jim to dovolil, mohli ho spoutat. Jeho život i smrt mají stejnou cenu. Řekl: „Větší lásku nemá nikdo než ten, který položí svůj život za své přátele.“ (Jan 15,13) Ale on udělal víc. Obětoval svůj život za všechny lidi, kteří nestojí na Boží straně. Stal se tak mostem mezi Bohem a člověkem. Bůh potvrdil Ježíšovu oběť tím, že ho vzbudil z mrtvých. Proto požaduje po lidech rozhodnutí. Shrnutí v jedné větě to znamená: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život.“ Proč je tak těžké tomu důvěřovat? Odpověď je spojena s důsledkem: Kdo se svěří Ježíši, nemůže žít dále jako žil dosud! Neboť Ježíš změní náš vztah k Bohu stejně, jako náš vztah k bližnímu. Moderní člověk může věřit horoskopům a vynechat hotelový pokoj číslo třináct! Lehkomyslně to označí za pověru, ale stále zůstává v témže neutěšeném stavu.

Bůh od nás však něco požaduje. Apoštol Pavel píše: „Proto, jestliže je někdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, vše je nové.“ (2K 5,17) On chce noví lidi. Staré již neplatí. To je požadavek slov zapsaných před 2 000 lety, který platí dodnes.

Wilfried Schulte, Neues Leben

Izaiáš prorokoval:

*„Hle, můj služebník, jehož jsem vyvolil,
můj milovaný, jehož jsem si z duše oblíbil.
Na něj položím svého Ducha,
on oznámí spravedlnost národům.
Nebude se hádat ani křičet,
jeho hlas na ulicích slyšet nebude.
Nalomenou třtinu nedolomí
a doutnajícím knot neuhasí,
dokud nedovede spravedlnost k vítězství.
A v jeho jménu bude naděje národů.“*

Matouš 12, 18-21 ■

»Jste Ježíš?«

Před několika lety skupina mužů, obchodníků, cestovala na pracovní jednání do Chicaga. Před odjezdem ujistili své manželky, že se vrátí včas, aby se mohli zúčastnit společné rodinné večeře.

Když byli na zpáteční cestě na letišti, udýchání s letenkami a taškami v rukou, tak jeden z nich, nechtě, zakopnul o stůl, na kterém byla naaranžovaná hromada jablek. Ta se pak rozkutálela na všechny strany. Aniž by se zastavili a ohlédlí zpět, běželi dál na poslední chvíli k letadlu. Všichni, až na jednoho!

Tento muž se ohlédl, neboť se v něm ozvalo svědomí. Bylo mu líto dívky, jejíž jablka se rozkutálela z převráceného stolu. Svým kolegům řekl, aby se vrátili bez něho a požádal jednoho z nich, aby jeho manželce vysvětlil, co se přihodilo a že přiletí příštím letadlem.

Po rozloučení se vrátil do haly k rozházeným jablečkům, která se doposud válela po zemi. Byl rád, že se vrátil!

Ta šestnáctiletá dívka, které jablka patřila, byla úplně slepá. Tíse plakala, slzy jí kanuly po tváři a přitom se beznadějně snažila svá jablka posbírat. Lidé, kteří kolem procházeli, se na ni jen nevšímavě a pohoršení podívali, ale nikdo se jí nesnažil nijak pomoci.

Muž, který se vrátil, poklekl na zem vedle ní a snažil se jí pomoci jablka posbírat. Přitom zjistil, že mnoho jich je potlučených a dával je do jiného košíku. Když práci skončil, vybral ze své peněženky 40 dolarů a dívce řekl: „Prosím, přijmi tyto peníze jako náhradu škody, kterou jsme ti způsobili. Jsi v pořádku?“ Ona mu odpověděla pokynutím hlavy a s uplakanou tváří. Muž jí pak ještě řekl: „Doufám, že jsme ti úplně nezkazili dnešní den.“

Když odcházel, ta plachá dívka zvolala: „Pane. . .“. Když ji uslyšel, zastavil se a ohlédl zpět. Dívka pokračovala: „Jste Ježíš?“ Muž se zarazil, tíse postál a pak pomalu odcházel. Dívčina otázka se mu ovšem stále v hlavě ozývala a svědomí ho páliilo. „Jste Ježíš?“ Proto se znovu zastavil, přemýšlel a pak pomalu pokračoval, aby včas stihl svůj další let. Jenže otázka, „Jste Ježíš?“, mu v mysli stále zaznívala!

Je možné, aby si lidé o někom mysleli, že je Ježíš? Být jako On je přece naše touha ale i povinnost! Být a jednat tak dokonale jako Ježíš, tak, aby v nás lidé viděli Ježíše a Jeho lásku, je naší úžasnou předností.

Jestliže prohlašujeme, že Ho známe a následujeme, tak bychom měli žít, mluvit a jednat tak, jak to dělal On.

Poznat Ježíše znamená mnohem více než z paměti citovat verše z Písma a chodit do sboru! Ve skutečnosti to znamená prožívat Boží slovo ve svém každodenním životě!

Se svými pády a hříchy jsme však také těmi potlučenými, rozházenými jablečky. Ježíš, když šel kolem, se u nás zastavil. Bylo Mu nás líto. On nás posbíral, vynesl na Golgotu a na kříži za nás zaplatil svojí prolitou krví. Na učednících bylo znát, že chodili s Ježíšem, neboť se naučili jednat tak, jak jednal On. Vyznačuje z nás vždycky Ježíšův charakter? Mojí prosbou je, abychom Mu byli podobní, až se vrátí! ■

Ze zahraničních pramenů připravil J. Kováčik

»Modlitba víry ...«

Protože mě tato dvě biblická slova – **modlitba víry** - která jsem uvedl v záhlaví článku, zaujala, rozhodl jsem se o nich uvažovat. Současně si ovšem uvědomuji, že tento úkol je velice náročný a proto jej mohu vystihnout jen částečně, jen „jako odraz skutečnosti v zrcadle“.

I když se Písmo o modlitbě zmiňuje nejméně stokrát a o víře alespoň třikrát tolik, přesto se mezi několika tisíci biblických textů o modlitbě víry dočteme snad pouze jednou, a to v epištole apod. Jakuba 5,15: „**A modlitba víry** uzdraví nezuživého...“

Na základě tohoto výroku zjišťujeme, že ne každá naše modlitba je modlitbou víry, případně není tak prodchnutá vírou, aby přinesla očekávaný výsledek. Z toho plyne poučení, že když v modlitbě přicházíme k Bohu, je třeba přistupovat k Němu s plnou jistotou víry! Pouze tak naše modlitba pronikne vesmírem až k nebeskému trůnu (Žd 11,6; 10,22)

Někdy se stává, že se o něco modlíme, ale dostatečně nevěříme, že Bůh může náš složitý problém vyřešit. Rezignujeme, předem se vzdáváme odpovědi na své modlitby; „hážeme flintu do žita“, nevěříme, že Bůh má moc učinit mnohem více, než o co prosíme.

Když modlitbě schází „náboj“ (síla) víry, vystřelený šíp do cíle nedoletí. Cíl není zasažen!

S prosbou (modlitbou) bez víry se na Pána Ježíše obrátil nešťastný otec, jehož syn byl sužován zlými duchy. Jeho „prosba“ zněla: „*Zmůžeš-li něco, pomoz nám!*“ (Mk 9,22 – Žilka + Petrů)

Podle Žilkova překladu mu Ježíš odpověděl jeho vlastními slovy: „*Zmůžeš-li něco?*“ a pak dodal: „Všeco je možno tomu, kdo věří (v.23)“

Při jiné příležitosti Ježíš ve svém podobenství poukázal na prázdnotu modlitby farizea a modlitbu víry opravdového publikána (celníka): Pravím vám: Tento (celník) odešel domů ospravedlněn a ne onen (fari-zeus) ... (L 18,14)

Pán Ježíš zvážil na nebeské váze tyto dvě modlitby. Jedna byla nalezena „lehká, prázdná“, bez víry. Druhá byla prostoupena vírou a celníkovi přinesla ospravedlnění, odpuštění, záchranu ... Při modlitbě víry ani tak nezáleží na délce modlitby (počtu slov), jako na síle (intenzitě) víry.

Kdy se modlitba stává modlitbou víry?

Abychom zodpověděli tuto otázku, podívejme se opět na náš výchozí text u Jakuba 5,15, a to v Žilkově překladu. Klíčovou (důležitou) roli sehrává jedno slovo, které překladatel použil: „Modlitba **spojená** s vírou...“

To znamená, že jen na základě vzájemného spojení s vírou může modlitba přinést očekávaný výsledek. Jen pod touto podmínkou se modlitba stane „**velmi účinnou**“ (v. 16; - Žilka)

Tuto důležitou a hlubokou pravdu chci přiblížit několika příklady. Voda, kterou denně používáme se skládá ze dvou chemických prvků, z VODÍKU a KYSLÍKU (H₂O). Dokud každý z nich stojí sám o sobě a nedojde k vzájemnému sloučení, nevznikne z nich VODA!

Obdobně je to i s naší kuchyňskou solí. Skládá se rovněž ze dvou prvků: z natria (sodíku) a chlóru. Sloučením N a P vznikne chlorid sodný. Sůl tedy vznikne až se tyto dva prvky spojí. Takový je zákon chemie, ale i zákon modlitby víry!

Ještě uvedu jeden příklad; bude z kuchyňské „laboratoře“. Mouka a voda jsou dvě rozdílné ingredience (složky, látky). I když budou v těsné blízkosti, nestane se z nich těsto, To vznikne, až je vzájemně promícháme. Jedna látka musí prostoupit tu druhou, musí se vzájemně smísit!

Je naše modlitba vždycky dostatečně „promíchaná“ (spojená) s vírou? Určitou výstrahu nacházíme v listě Židům 4,2. Podle zmínky ap. Pavla, Židé, lid prvního adventu, slyšeli Boží slovo, ale (nic jim nepomohlo), „neboť se nesmíchalo s vírou těch, kteří je slyšeli.“ (Roháček, slov. Překlad)

Potřeba modlitby víry

Modlitbu víry potřebujeme ve svém životě nepřetržitě, stále! Bez ní se na cestě životem nepohneme ani o krok vpřed. Jsme na ni odkázáni večer, když se ukládáme k spánku ... ráno, dřív než vykročíme po svých povinnostech (autem, vlakem, pěšky ...) na cestu ... potřebujeme ji ... potřebujeme ... neboť bez ní ne získáme příslibené Boží požehnání. A čím dřív se jí uchopíme, tím lépe!

Příklady modlitby víry

Apoštol Jakub se zmínil o modlitbě víry v případě nemoci. Svoji radu uvádí následovně: „Stuňe-li kdo z vás?“ „Je někdo mezi vámi nemocen?“ A pak dodává: „Zavolej starších sboru, ať se modlí za něho, mažiče jej olejem ve jménu Páně. **A modlitba víry** uzdraví neduživého (nemocného) a pozdvihne ho Pán.“

Kolik, a často těžce nemocných lidí, je mezi námi a my nějak na tuto radu zapomínáme! Schází nám víra? Co však dělat, když ani starší sboru, nebo diakon či kazatel se k tomuto aktu neodhodlají? Za nemocného se mohou modlit nejen sboroví činovníci ale i spoluvěřící s jeho rodinou. Když je možné pomazání olejem, je dobré tento akt uskutečnit. Můžeme se ovšem modlit i bez pomazání, přiložením rukou na nemocného. (Mk 16,18 b)

- Dcera bratra Howlanda, Františka, byla postižena silným revmatizmem. Ruce měla opuchlé. Když k této rodině přišla sestra Ellen Whiteová a zjistila, jak trpí, utvořila modlitební skupinku. „Všichni jsme poklekli k vážné modlitbě k Bohu za tuto sestru. Činili jsme si nároky na zaslíbení: „Proste a vezmete.“ Boží požehnání provázelo naše modlitby a dostali jsme ujištění, že Bůh je ochoten uzdravit nemocnou. Pak jeden bratr zvolal: „Je zde sestra, která by měla takovou víru, aby šla za ní, vzala ji za ruku a ve jménu Páně rozkázala, aby vstala?“

Sestra Františka ležela nahoře v pokoji a dříve než přestal mluvit, sestra Curtisova již šla po schodech nahoru. Vstoupila do pokoje nemocné a s Duchem Božím spočívajícím na ní, vzala nemocnou za ruku a řekla: „Sestro Františko, ve jménu Páně vstaň a buď zdráva!“ Ihned nový život proudil žilami nemocné dívky, svatá víra ji opanovala, následovala rozkazu zvedla se na loži, postavila se na nohy, šla pokojem a chválila Pána za své uzdravení.“ (LS 74) Zde se projevila víra modlitebníků, neznámého bratra, sestry Curtisové a nemocné dívky. Pán se zázračně přiznal!

- Když Bartimeus uslyšel, že kolem něho půjde Ježíš, začal volat: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou.“ Mnozí mu domlouvali, aby mlčel ale on tím hlasitěji volal na Ježíše. Když ho Ježíš uslyšel a zeptal se „Co chceš ať učiním?“, jeho prosba zněla: „Mistře, ať vidím.“ Ježíš vyslyšel jeho modlitbu víry a řekl mu: „Jdi, víra tvá tě uzdravila.“ A hned prohlédl. (Mk 10,46-52)
- Když Ježíš procházel územím Týru a Sidonu, Kananejská žena se vrhla k Jeho nohám a prosila, aby se slitoval nad její dcerou, trápenou zlým duchem (Mk 7,24-29; Mt 15, 21-28). Její naléhavá prosba (modlitba) zněla: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Moje dcera je posedlá.“ I když svoji prosbu přednesla v zoufalém volání

(křičela), Ježíš jí ihned nevěnoval pozornost. Ona se však nedala odvrátit, ani když jí později řekl, že je neslušné vzít chléb dětem a dát je štěňatům. Žena na to pokorně odpověděla: „Vždyť i štěňátka pod stolem sbírají drobtý, které padají dětem.“ Když viděl Ježíš její úžasnou víru, řekl: „Ó ženo, veliká je tvá víra, staň se ti, jak si přeješ.“ A když se vrátila domů, svoji dceru našla zdravou.

Nezahanbí nás věřící, svojí vírou někdy i mnozí pohané? Věříme vždy tak, jak to od věřících Pán požaduje?

- Každá Ježíšova modlitba byla prosycena vírou. Ať to bylo u Lazarova hrobu, nebo když s malým množstvím chlebě měl nasytit shromážděný zástup, ale i v mnoha dalších případech. On je naším největším příkladem modlitebníka víry.

Modlitba – úžasný dar!

Určit definici modlitby a k tomu ještě modlitby víry, není jednoduché! Tvrdím však, že je to velice vzácný dar, dar Boží milosti. Modlitba nás totiž přivádí do společenství s naším Bohem. Jsme schopni tuto přednost pochopit?

Dokážeme domyslet, že v modlitbě rozmlouváme s Vládcem celého nekonečného vesmíru, kterého sice nevidíme, ale můžeme v Něho věřit, milovat Ho, rozmlouvat s Ním a radovat se nevýslovnou radostí? (1Pt 1,8)

I když Bůh předem ví, co Mu chceme říci, „když ještě nemáme slovo na jazyku“ (Ž 139,4) přesto očekává, že se s Ním o všechny své problémy podělíme a promluvíme o nich. On se zajímá nejen o naše velké starosti ale i o ty zdánlivě malé a nepatrné. V jedné naší písni jsou velice povzbudivá slova: „*Když tmavá noc a černý mrak ti visí nad hlavou, a nesnáž svírá všelijak, až klesáš únavou; když zmáhá tebe žal, ty přece kráčeš dál. Jen promluv o tom s Pánem, bude dobře zas. Jen promluv o tom s Pánem, bude dobře zas, jen promluv o tom s Pánem, bude dobře zas; čím větší neseš tíž, viň k Ježíši se blíž, jen promluv o tom s Pánem, bude dobře zas!*“ (starý zpěvník; Písně Sionské č. 298)

Modlitba nemusí být vždycky vyjádřena způsobem na jaký jsme zvyklí, slovy. Jsou totiž situace, kdy není čas ani pokleknout ... kdy není čas na slova v komůrce (Mt 6,6). Modlitbou v takové chvíli může být jen zvolání, vzdech, pohled k nebi, když dojde k nečekané a nebezpečné situaci. Důležité je vědomí, že Ježíš nás slyší a rozumí nám!

To, že mluvím o modlitbě víry neznamená, že jsme Pánu lhostejní, když je naše víra malá, slabá a klesá. On zná naši nedostatečnost a proto nám zajistil úžasnou pomoc.

Jednou je Duch svatý. „Právě tak i Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme modlit. A tu Duch sám se za nás přimlouvá tak,

VÍRA

že to nejde vyjádřit slovy. A Bůh, který zná přesně, co je uvnitř, ví, co Duch žádá ...“ (Ř 8,26.27; . Petru)

Druhou je Pán Ježíš, „Kristus jest ... kterýž i na pravici Boží jest, kterýž i oroduje za nás.“ (Ř 83,34)

Když učedníci zjistili, že modlitby jejich Mistra mají stoprocentní účinnost, zatoužili po takové modlitbě a řekli: „Pane, nauč nás modlit se ...“

Nepochybuji, že kdykoliv učedníci vyráželi s lodičkou na moře galilejské, činili tak s modlitbou. Přesto, když se jednou plavili i s Ježíšem a zastihla je hrozná bouře, v zoufalé situaci Mu vyčítavě řekli „Mistře nevádí ti, že hyneme? Těžko se jim můžeme divit v takové beznadějně situaci. Nevím, jak bych se v podobné situaci zachoval já. Přesto je Ježíš pokáral otázkou: „Proč se tak bojíte? Jak to, že nemáte víry?“ (Mk 4,40).

Snad i z tohoto důvodu, při jiné příležitosti řekli: „Pane, přispoř nám víry!“ (Přidej nám víru; dej nám více víry). Pochopili, že bez víry nejsou schopni přemáhat překážky, které se jim, jako mohutné vlny, či synové Enakovi, postaví do cesty.

Závěrečné slovo

Víru získáme pouze u Ježíšových nohou. „Když předkládáme své prosby Pánu, mělo by to být v pokoře a bez vychloubání se větším poznáním, ale s opravdovou touhou v duši, hladovějící po Božím požehnání. Kristus vždycky ví, co chováme v srdci. Musíme přijít s vírou, že Pán uslyší naše modlitby a odpoví na ně; protože „cokoli není z víry, je hřích (Ř 14,23)“ Pravá víra je ta, která působí skrze lásku a očišťuje duši (Ga 5,6). Živá víra bude víra dělající ...“ (Synové a dcery Boží, 68; YI 13,9.1894)

Ježíšova výtka tykající se nedostatku víry, platí v plné míře i pro nás. Vždyť jak často pochybujeme o Jeho milosti a lásce. Když se nám přihodí něco zlého, vyčítáme Pánu, že nás nemá rád, když to na nás dopustil ...

Apoštol Pavel napsal, že před Ježíšovým příchodem budeme moci existovat (přežít) jen vírou, na modlitbách víry. Jinak neobstojíme! (Žd 10,37.38)

Modlitba víry, jak se o ní zmínil apoštol Jakub, není určena (doporučena) jen pro případ nemoci. Vztahuje se na jakoukoliv námi neřešitelnou situaci, do které se dostaneme. Mějme ovšem na paměti, že vyslyšení je nutné ponechat na svrchovaném rozhodnutí Boží vůle podle Ježíšova příkladu“ Otče, ne má vůle, ale Tvá se staň!“ - Amen ■

J. Kováčik

ČAS KONCE

POHLÉDNI NA STROM FÍKOVÝ
A POZNÁŠ KDY JE LÉTO.
A PRÁVĚ TAK TI BUDE ZNÁM,
I KONEC ZEMĚ TÉTO.

JEN ROZHLÉDNI SE, UVAŽUJ
A OTEVŘI UŠI I OČI.
ZEMĚ JE V KONCÍCH,
Z POSLEDNÍCH SIL SE TOČÍ.

NÁRODY SOUCITU ZBAVENÉ,
SE NAVZÁJEM VYVRAŽDIT CHTĚJÍ,
NA VLNÁCH ZLOSTI NESENÉ,
KE KONCI DĚJIN SPĚJÍ.

PŘÁTELSTVÍ, LÁSKA, DOBRO, CIT,
Z TĚCH SLOV ZBYLY JEN STÍNY.
TEĎ JINÁ SLOVA SLYŠÍŠ ZNÍT,
ZLÁ SLOVA A ZLÉ ČINY.

VZEPŘI SE, NENECH SE OVLÁDNOUT,
ZE VŠECH SIL, SNAŽ SE PROTI PLOUT.
SVĚT ZASTAVEN BUDE SOUDEM.
BŮH BRZY ODSOUDÍ TUTO HŘÍŠNOU ZEM.

PROS, ABYS Z CESTY NEZBLLOUDIL
A BYL MEZI TĚMI,
JEŽ BUDOU ŽÍT S KRISTEM,
NA VĚKY, NA NOVÉ ZEMI.

AMEN
MARUŠKA

STALO SE TEĎ

2. část

Byla to tichá, klidná, obyčejná vilová ulice. Hrály si tu malé děti, lidé umývali okna nebo zalévali trávníky. Na chvíli jsem se cítila v bezpečí. Všechno působilo normálně. A pak jsme uslyšeli sirénu.

Uháněli jsme krátkou ulicí kolem cihlových domů. Mezitím se setmělo. V krátké vydlážděné ulici se povalovalo několik krabic a barelů. „Jak může být něco takového v obytné čtvrti“ zašeptala jsem.

„Poslyš, Alice, zastav se, jako kdybys něco hledala a ukryj se!“

Ron mne cpal pod krabicí, a hodil do hromady špíny, z níž mne ovanul do obličeje zápach starých hader. Na chvíli zaváhal, pak mi stiskl ruku a zašeptal: „Mám tě rád.“

„Nezapomeň na slova Ř 8,28: *Víme pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž tím, kteříž podle uložení jeho povolání jsou.*“

Krabice se nad námi uzavřela. Bylo v ní absolutní ticho a v tak malém prostoru odporný, až nezdravý puch z hader. Neustále jsem se modlila. Kéž bych měla jistotu Božího spasení! „*A vidil jsem jiného andíla, vystupujícího od východu slunce, majícího pečet Boha živého. Kterýž zvolal hlasem velikým na ty čtyři andily, jimž dáno, aby škodili zemi a moři, řka: Neškoíte zemi, ani moři, ani stromům, dokudž neznamenáme služebníků Boha našeho na èelích jejich.*“ (Zj 7,2-3)

„*Potom vidil jsem jiný zázrak na nebi veliký a pøedivný: Sedm andílù majících sedm ran posledních, v nichž má dokonán býti hniv Boží. A vidil jsem jako moøe sklené, smíšené s ohněm, a ty, kteříž zvíťazili nad šelmou a obrazem jejím a nad charakterem jejím i nad poetem jména jejího, ani stojí nad tím moøem skleným, majíce harfy Boží.*“ (Zj 15,1-2)

Slyšela jsem, jak Ron říká, že je dobře, že jsme se sem schovali. Následovalo jen hluboké ticho. A pak se krabice pohnula, zvedla a dovnitř zavál chladný svěží vzduch. „Pojď ven, už je noc,“ pomáhal mi Ron z krabice.“

Po modlitbě a prosbě o Boží neustávající ochranu jsme opatrně vykročili alejí. Šli jsme kolem dálnice a čím více jsme se vzdalovali od města, tím více větší jsme měli strach. Kdykoliv nás míjelo nějaké auto, lehli jsme si na zem. Potom jsme se dali do běhu. Stále rychleji a rychleji. Pak jsme si lehli, přitiskli se k zemi a doufali, že nás nikdo neuvidí. Než se na silnici objevilo další auto, byli jsme už zase na nohou a znovu

utíkali. Píchal mne v boku a bolely nohy. „Zastav!“ „Nemůžeme. Padni k zemi. Přijíždí další auto!“

Zcela vyčerpaná jsem pocítovala chlad země a s obavami sledovala míjející auta na dálnici.

„Tak takhle dopadají zločinci,“ myslala jsem si. „Teď vím, jak to vypadá, když někoho honí.“ Ležela jsem tam a nechtělo se mi vstávat.

„Vstávej, Alice,“ cloumal mnou Ron a pomáhal na nohy.

„Nemohu, Rone,“ protestovala jsem.

„Přemož se. Víš přece, že musíme běžet, dokud jen můžeme. Co se stane až vyjde slunce a ty budeš ležet tady u silnice?“ „Už jsme skoro v horách,“ nutil mne do běhu.

„Musíme jít – hned!“

To je to. Všechno TEĎ! Teď musíme běžet. Teď musíme k zemi. Teď se musíme ukryt. Proč se to nemohlo stát až za rok, anebo až ten další rok?

Konečně jsme byli na kopci. Vběhli jsme do lesa. Na východní obloze se objevily červánky. Zvolnili jsme krok. Již jsem tolik necítila bolest v nohou ani píchání v boku. Necítila jsem ani puchýře na nohou, jenom bolavé nehty. Přála jsem si sklenici vody. Měla jsem sucho v krku, stěží jsem mohla polykat. Konečně jsme vyčerpaním padli na zem a usnuli.

Když jsme se probudili, otevřela jsem Bibli a našla Žalmy. Ve 27. Žalmu bylo podtrženo několik veršů: „*Hospodin svitlo mé a spasení mé, kohož se budu báti? Hospodin síla života mého, kohož se budu strašiti? Nebo tu mne ukryje v stánku svém, v den zlý schová mne v skrýši stanu svého, a na skálu vyzdvihne mne. Aèkoli otec můj a matka má mne opustili, Hospodin však mne k sobì pøivine.*“ Přestala jsem číst. Jak je to možné? Jak to, že mi po otevření Bible padl zrak na verše, které potřebuji slyšet? Srdce mi zaplavila láska k nebeskému Otcí.

Potom jsem otevřela 3. kapitolu 1. Janovy epištoly.

„Poslyš, Rone,“ zašeptala jsem, když jsem viděla, že se začal rozhlížet a zeptal se mne, jaký je den. „Je páteční noc – sobota.“

A tak dokonána jsou nebesa a zemi, i všechno vojsko jejich. A dokonál Bùh dne sedmého díla své, kterýž dílal; a odpoèinul v den sedmý ode všeho díla svého, kterýž byl dílal. I požehnal Bùh dni sedmému a posvitil ho; nebo v nim odpoèinul Bùh ode všeho díla svého, kterýž byl stvoøil, aby uèinino bylo. (1M 2,1-3)

POVÍDKA

I řekl Bůh: Buď světlo! I bylo světlo. A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy. A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl večer a bylo jitro, den první. (1M 1,3-5)

Pomni na den sobotní, abys jej svítil. Šest dní pracovatí budeš, a dilati všeliké dílo své; Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dilati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj i dívka tvá, hovado tvé i pŕichoží, kterýž jest v branách tvých. Nebo v šesti dnech uèinil Hospodin nebe a zemi, moøe a všecko, což v nich jest, a odpoèinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvítil ho. (2M 20,8-11)

Nebo povídal na jednom místi o sedmém dni takto: I odpoèinul Bůh dne sedmého ode všech skutkù svých. A tuto zase: Že nevejdou v odpoèinutí mé. A ponivadž vždy na tom jest, že nikteòí mají vjíti do niho, a ti, kterýmž prvé zvistováno jest, nevešli pro svou neviru, Opit ukládá den jakýsi, Dnes, praví skrze Davida, po takovém èasu, jakož øeèeno jest, Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých. Nebo by byl Jozue v odpoèinutí je uvedl, nebyl by potom mluvil o jiném dni. A protož zůstává svátek lidu Božímu. Neb kdožkoli všel v odpoèinutí jeho, také i on odpoèinul od skutkù svých, jako i Bůh od svých. (Žd 4,4-10)

Nebo jakož ta nebesa nová, a zemi ta nová, kterouž já uèiním, stane pøede mnou, praví Hospodin, tak stane sími vaše a jméno vaše. I stane se, že od novmisíce do novmisíce, od soboty do soboty pøicházeti bude všeliké tilo, aby se klanilo pøede mnou, praví Hospodin. (Iz 66,22-23)

Potom vidil jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první nebe a první zemi byla pominula, a moøe již nebylo. A já Jan vidil jsem místo svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, pøipravený jako nevístu okrášlenou muži svému. I slyšel jsem hlas veliký s nebe, økoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydlení bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa jejich Bohem. A setøe Bůh všelikou slzu s oèí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani øøiku, ani bolesti nebude více; nebo první víci pominuly. I øekl ten, kterýž sedil na trùnu: Aj, nové èiním všecko. I øekl mi: Napiš to. Nebo jsou tato slova virná a pravá. (Zj 21,1-5)

Oba jsme byli překvapeni, jak rychle ten týden uběhl. Ron se smál. Nemohla jsem se na ten jeho smích dívat, ale nevěděla jsem, jak mu to mám říci, protože se mu po tváři rozlil široký úsměv. „Udělejme si pobožnost!“ vykřikl náhle. Ta slova mne ohromila.

Našli jsme si místo, kde bychom se mohli cítit bezpečně a velice tiše jsme vzdali díky nebeskému Otci. Pak jsme se rychle vydali na cestu. Od vydání výnosu smrti nás dělilo už jenom dvacet čtyři hodin. To už jsme byli v horách.

Bylo již skoro ráno. Napadlo nás, že by bylo hezké, kdybychom mohli sledovat sobotní východ slunce

z hor! Ta myšlenka mi nedala pokoj a já začala obracet zrak směrem na východ. Při pohledu na tu krásu se nám oběma tajil dech. Bylo to tak velkolepé, že nebylo možné nepokleknout na kolena a nepoděkovat Bohu za Jeho milující péči.

Když jsme vstávali, uslyšeli jsme za sebou křik. Obhlédli jsme se a spatřili jsme dva muže v riflích se psem, který se hnal přímo na nás.

„Hej, co tady děláte?“ Jejich hlasy zněly tvrdě.

„Utíkej, Alice!“ Ron mě postrčil jedním směrem a sám začal utíkat opačným. Slyšela jsem ho volat. Běžela jsem, aniž bych věděla kam. Slyšela jsem za sebou štěkat psa. Muži křičeli a pes běžel jak o závod. Běžela jsem a píchalo mě v boku. Měla jsem sucho v krku. Běžela jsem. Stále jsem měla v patách toho psa. A tak jsem pořád utíkala.

„Pomoz mi, Bože!“ křičela jsem.

Jeden z mužů v riflích odešel. Ztuhla jsem, ale nic jsem necítila. Další výstřel. Ale opět vedle. Běžela jsem, co jsem mohla. Pes běžel stále za mnou „Prosím, nedopusť, aby mne chytili!“ Proč jen nemohu běžet rychleji?

Vtom jsem upadla. Snažila jsem se rychle vstát, ale už bylo pozdě. Pes stál nade mnou a za ním oba muži. Když se ke mně přiblížili, pes ustoupil vzad. Ležela jsem a vzhlížela do jejich tvrdých tváří. Na chvíli mě napadlo, jestli jsem dobře učesaná. Pak jeden z nich povytáhl rifle a vytáhl pistoli.

„A je to tady,“ pomyslela jsem si.

Jeho prst se napnul na spoušti.

„Ten zákon ale platí až od zítřka,“ zadržel druhý muž zbraň.

„Ale vždyť je to jedno, jestli ji zabijeme hned nebo až zítra.“

„Tak proč ji neodvlečeme k soudu, ať je to kdokoli? A kromě toho – zítra si honiček užiješ dost,“ smáli se oba, zatímco mě kopali do nohou.

„Škoda, že nám utekl ten kluk,“ prohlásil jeden z nich znechuceně.

„Toho chytíme zítra,“ opáčil na to druhý muž.

„Ještě že je Ron stále na svobodě,“ modlila jsem se. „Díky za odpověď.“

Ve věznicí se mě stále vyptávali, fotografovali, snímali otisky prstů, znovu se vyptávali, nakonec mě převlékli a pak zavedli do podzemní kobky. Když jsem vešla, její obyvatelé ke mně vzhlídlí.

„Vítej, maličká,“ usmál se na mne jeden muž. Oplatila jsem mu úsměv. „Posaď se,“ řekl další a ukázal na podlahu.

„Jsme tady jako v jednom sboře.“ Sedla jsem si. Nemohla jsem se ubránit smíchu. Cítila jsem se tam dobře. Bylo to nádherné místo! Všichni lidé v cele byli klidní.

„Můžeš být naším hostem týdne,“ řekla jedna paní. „Kdybychom zde měli knihu hostů, musela by ses

nám do ní zapsat.“ Bohoslužba byla jednoduchá: Zpívali jsme a zpívali a opět zpívali... Písně zněly tak opravdově. Nebylo to jen množství zhudebněných slov, tak jako mi to často připadalo u nás ve sbore. Společně jsme si říkali biblické verše, na které jsme si vzpomněli a pak se vzájemně modlili.

Jak den ubíhal, stále více jsme zpívali, modlili se a vyprávěli si. Jeden člověk zářil, když vyprávěl, jak jej muži obklíčili a snažili se jej zastřelit. Ale všechny střely jej minuly! Přemýšlela jsem o tom, proč mne muži dvakrát netrefili a co jim asi zabránilo vystřelit potřetí.

Tom, muž, který se na mne usmál, když jsem přišla, mne oslovoval „Maličká“ a díky němu jsem se zde cítila jako doma. Říkala jsem mu Tome, protože to bylo jediné jméno, které na sebe prozradil. Něčím se lišil od ostatních. Byl mnohem přátelštější než oni. Paní, která mne chtěla zapsat do knihy hostů, jsem říkala teta Nelly. Kručelo mi v břiše. „Dávají vám někdy najíst?“ zeptala jsem se. „To víš, že ano,“ smál se Tom. „Jednou za čas nám něco přinesou.“

„No nazdar,“ pomyslela jsem si. Dříve jsem také držela hladovku, takže to pro mne nebude nic nového. Celý život jsem slyšela o tom, jak máme usilovat, abychom žili jako Ježíš. Ale teď jsem věděla, že plně neodrážím jeho povahu. Bála jsem se, že jsem opomněla vyznat nějaký hřích. Kéž bych mohla mít jistotu! Kéž bych to věděla jistě! Tom vstal a přisedl si ke mně na zem.

Ten, kterýž chodí v spravedlnosti, a mluví pravé věci, kterýž pohrdá ziskem z útisku, kterýž otáásá ruce své, aby darů nepøijímal, kterýž zacpává uši své, aby neslyšel rady o vraždě, a zavírá oèi své, aby se na zlé nedíval: Ten na vysokých místech pøebývati bude, hradové na skalách útoèišti jeho, tomu chléb dán bude, vody jeho stálé budou. Krále v okrase jeho uzòí oèi tvé, spatòí i zemi dalekou. (Iz 33,15-17)

„Neztrácej odvahu, Maličká. Nemůžeme vědět všechno hned.“ Jeho hlas byl měkký a plný pochopení. Jak mohl vědět, co cítím? „Pamatuj si, že ať už se stane cokoli, tvůj nebeský Otec tě má rád mnohem více než doposud. Nenechá tě upadnout, a věř mi, že to ani nemá v úmyslu.“

Věřila jsem mu. Nemohla jsem si pomoci, ale věřila jsem mu. Něco na něm ve mně vzbuzovalo důvěru a lásku. „Pamatuj,“ pokračoval, „Ježíš tím také prošel a prožil ještě mnohem větší utrpení – kvůli tobě. Cítil každou ránu, každou bolest, každou ztrátu odvahy a každé zklamání, které prožíváš. Naslouchá ti, sleduje

tě a hluboce tě miluje.“ Postavil se, usmál se a pak dodal: „A ty jsi vzorná princeznička.“ Odešel na opačnou stranu místnosti.

Ve všelikém soužení jejich i on mil soužení, a andil pøístojíci jemu vysvobozval je. Z milování svého a z lítosti své on sám vykoupil je, a pistoval je, i nosil je po všechny dny vikù. (Iz 63,9)

A co mám více praviti? Nepostaèí mi zajisté èas k vypravování o Gedeonovi, a Barákovi, a Samsonovi a Jefte, a Davidovi, a Samuelovi, a prorocích. Kteòíž skrze víru vybojovávali království, èinili spravedlnost, docházeli zaslíbení, zacpávali ústa lvùm, Uhašovali moc ohni, utekli ostrosti meèe, zmocnini bývali v mdlobách, silní uèinini v boji, vojska zahánili cizozemcù. Ženy pøijímaly mrtvé své vzkøíšené. Jiní pak roztahování jsou, neoblíbivše sobi vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkøíšení. Jiní pak posmìchy a mrskáním trápeni, ano i vìzeními a žaláøi. Kamenováni jsou, sekáni, pokoušeni, meèem zmordováni; chodili v kožích ovèích a kozelèích, opuštini, soužení, a zle s nimi nakládáno, Jichžto nebyl svit hoden, po pustinách bloudíce, i po horách, a jeskyních, i v doupatech zemi. A ti všickni svìdectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení, Protože Bùh nice lepšího nám obmýšlel, aby oni bez nás nepøišli k dokonalosti. (Žd 11,32-40)

Protož i my, takový oblak svìdkù vùkol majíce, odvrhouce všeliké bøimi, i snadni obklìující nás hòich, skrze trpìlivost konejme bìh uloženého nám boje, Patòíce na vùdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýžto místo pøedložené sobi radosti strpil kòíž, opováziv se hanby, i posadil se na pravici trùnu Božího. A považte, kteraký jest ten, jenž snášel od høišníkù taková proti sobi odmlouvání, abyste neustávali, v myslech vašich hynouce. (Žd 12,1-3)

Jak mohl takhle jednat? Jak mohl ve mně vidět princeznu? Obešel ne podivný, neznámý strach, když jsem se snažila přijít na to, jaký je Tom vlastně člověk. A pak se otočil a usmál a já hned věděla, že to je báječný, báječný křesťan.

Dveře cely se otevřely a dovnitř byly postrčeny další tři postavy, muž, žena a malé děvčátko. Holčička, Judy, se tvářila vyděšeně. Plakala a chtěla své rodiče, ale Tomovi se jí brzy podařilo rozesmát. Hodiny ubíhaly. Přišel strážník a přinesl nám mísu teplé vody. Podle jeho slov to měla být zeleninová polévka. Po jídle poznamenal: „Ještě čtyři hodiny.“ ■

Pokračování příště.

Vytvořit vlastní náboženský zákon je totéž jako vložit do zákona satana.

Nepřítel ví, že pokud církev bude kontrolována politickými zákony, pokud může být přiměna k tomu, aby se spojila se světem, pak jej ve skutečnosti uznává za svou hlavu. Potom autorita příkázání učiněných člověkem, bude působit proti pravidlům vlády nebes. Pod satanovým vedením se lidé vzdají spravedlivých, svatých požadavků Božích včetně soboty, která má být věčným znamením mezi Bohem a jeho lidem.

(ST, Nov. 22, 1899).

JEŽÍŠ HOJÍ!

ID. 98444

PHOTOCASE.COM

PRODUCTION USE OF THIS FILE IS PROHIBITED.
VISIT PHOTOCASE.COM TO ACQUIRE A PROPER LICENSE.

ZTRACENÉ SVĚDOMÍ

Jak hřích umlčí svědomí

Mýtus, že člověk je v základě dobrý, přivádí lidi k omylu, že vždy jsi obětí a nikdy tím, kdo činí zlo. *Odpovědnost* je chápána jako učení z doby temna. Každý zločin je omluvitelný, protože vždy můžeme svalit odpovědnost na někoho jiného, např. na společnost, duševní chorobu, či jinou nemoc. Současnou dobu můžeme nazvat *Zlatou dobou zbavování se odpovědnosti*. Dnes není nic neobyčejného, že když se někdo přizná ke hříchů považovanému za slabost (např. nevěra), dostane se mu doslova potlesku.

Dostáváme se do období, kdy společnost přestává rozeznávat rozdíl mezi pojmy *dobro* a *zlo*. Udělal relativizmus smíšený s kulturním humanizmem společnost zcela amorální? Co bylo před deseti lety zcela nemorální a nepřijatelné, je dnes v televizních programech normou. Vulgární vyjadřování se stává atrakcí v zábavných programech pro děti a mládež. Došli jsme do doby, kdy vše vulgární a nelegální se považuje za *cool* a vše dobré a svaté je ponižováno a osočováno. Jistě jste si také všimli velkého rozšíření různých nálepek na autech a tričkách, které bez ostychu používají ty nejhorší ponižující výrazy. Naše spo-

lečnost má radost ze své zkaženosti. Lidé se nestydí chlubit se svými hříchy nejen mezi sebou, ale i před televizní kamerou. A divákům se to líbí. Je to tak jak píše ap. Pavel: „*Přestože znají Boží rozsudek smrti nad pachatelí těchto věcí, nejenže je sami dělají, ale ještě to ostatním schvalují.*“ Ř 1,32. Závěr kapitoly pojednává o spirále hříchů vedoucí do nekonečna. Ve druhé polovině popisuje dnešní stav společnosti přiléhavými výrazy. Také říká, že kdo ignoruje svědomí, musí počítat s hrozným rozsudkem. Bůh přenechá takové lidi ničivým následkům jejich hříchů. To je přesně to, co dnes vidíme a prožíváme. Ř 1,18: „*Z nebe se zjeví Boží hněv proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svévolně potlačují pravdu.*“ Dá se říci, že naplnění tohoto verše přichází rychle, jako blesk z čistého nebe. Neukazuje jen na hrozné následky bouřky ale i na její sílu.

Ježíš říká: „*Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem k pokání volat spravedlivé, ale hříšníky.*“ Mk 2,17. Pavel věděl, že lidé, kteří neznají rozsah ohavnosti hříchů a podceňují ho, nemohou také proti němu použít účinný prostředek. Pro takové lidi není záchrany. Hříšníci, kteří nepoznají, že se vzdálili od Boha, nemohou dosáhnout smíření. Ti, kteří jsou

slepí ke své hříšnosti, se také nebojí Boha. Nemůžeme si nepovšimnout, že Bůh nechává jít celé národy jejich špatnou cestou. (Sk 14,16) Jestliže si přečteme Ř 1,18-32, pak uvidíme, že překážkou pro cestu zpátky jsou zatvrzelost a ztráta svědomí.

Nepochopitelné myšlení

Čím více poznáváme velkolepost a soulad vesmíru, o to více se pokouší vědci zpochybnit skutečnost stvoření a snaží se popřít Boží vedení Vesmíru.

Zdravé lidské myšlení neexistuje (zemřelo)

„Prohlašují se za moudré, ale jsou blázni.“ (Ř 1,22) Kdo se zdráhá vzdát Bohu čest, nemá duchovní myšlení. Pohled takového člověka na duchovní věci je zastřený (porušený), protože žije ve vzpouře proti Bohu. Nemá nic, co by mu pomohlo rozlišit pravdu od lži a spravedlnost od nepravosti. Podle žalmisty jsou takoví lidé v pravém slova smyslu blázni. (Ž 14,1)

Falešná zbožnost (nepravá)

V dnešní době se lidé modlí k věcem, k osobám i zvířatům atd. Rozšířené je hnutí New-Age, které udělalo popularitu buddhismu. Velký rozvoj také zaznamenává astrologie, spiritizmus, čarodějnictví a jiné okultní pohanské zvyky. Zhruba před dvaceti lety jsme nic neslyšeli o zbožňování satana. Dnes je to jev velmi rozšířený zejména mezi mládeží. Pro Stvořitele není místo. Vše ostatní zažívá konjunkturu. Nejošklivější ze všech hříchů je zsměšňování Boha. Na Boží místo se staví jiné bůžky. Často jsou lidé odmítající pravého Boha extrémně nábožní. Falešná zbožnost přivádí lidi do hlubokého duchovního úpadku. Vývoj dnešních náboženství tento stav potvrzuje.

Nevázané touhy

Dalším krokem spirály vedoucí lidstvo zpět, je jeho zotročování vlastními touhami. Ř 1,24: „Bůh je proto vydal nečistotě, po níž v srdci toužili, aby si navzájem prznili těla.“. Hříšné touhy mají různé formy. K nim patří např. touha po zábavě, po moci, po výhře a po volném sexu. Krátce řečeno, hříšná touha je požadování všeho, co Bůh zakazuje. Tyto formy závislosti nazývá Písmo touhami těla. (Ř 13,14 OF 2,3 2Pt 2,18 1J 2,16) Doslova nám říká: „Milování, nabádám vás...tělesné touhy působí proti duši...“. (1Pt 2,11) Kdo žije pro své touhy a chutě, tomu říká ap. Pavel: „Bůh je proto vydal nečistotě, po níž v srdci toužili, aby si navzájem prznili těla“. (Ř 1,24) Slovo vydal (paradidoni) vyjadřuje, že někdo je uvězněn. (Mk 1,14 Sk 8,3) Mluví vlastně o Božím juristickém činu, kdy Bůh už neposkytuje ochranu a pomoc tomu, kdo má zatvrzelé svědomí. Takový člověk je otrokem vlastních hříchů. Jinými slovy, Bůh dopouští, aby tito lidé praktičtější formy sexuálních hříchů.

Sexuální perverze

„Bůh je proto vydal hanebným vášním. Jejich ženy vyměnily přirozené obcování za to, které je proti přírodě. Stejně tak muži opustili přirozené obcování se ženou a vzpláli touhou k sobě navzájem; muži páchají nestydatost s muži a za svou zvrácenost na sebe přivádějí nevyhnutelnou odplatu.“ Ř 1,26.27

Nevázané lidské touhy a chutě, které nejsou ovlivněny svědomím a Božím vedením, vedou k perverzním činům. To je směr, kterým jde současná společnost. Nebiblické myšlení zkazilo kolektivní svědomí tak, že homosexuální hnutí má sympatie i podporu veřejnosti. Bible byla zavržena jako měřítko a tím schází naší kultuře autorita, která by nazvala věci pravými jmény. Svědomí lidí, kteří slyší tichý Boží hlas, se proti takovým praktikám bouří. Je však na ně vyvíjen silný tlak aby byli tolerantní a souhlasili s perverzními činy. Kdo nežije podle Bible, nemá žádnou možnost obrany proti moci veřejného mínění.

Smrt svědomí

Lidská civilizace se vrací zpět ke stavu, který popisuje ap. Pavel v první kapitole svého dopisu Římanům. Křesťan dnešního západního světa se může cítit v aréně zkažené společnosti stejně, jako kdysi ap. Pavel. Stav zkaženosti je na téže úrovni jako byl tenkrát. Pohanství Říma není zapotřebí vysvětlovat, stačí se podívat na současnou společnost. Pohanské Řecko, Egypt a Babylon by se mohly od dnešní generace přiučit, jak se vyhnout světlu evangelia a jak k němu přidat množství lidských neřestí.

Čtenáře Bible rmoutí, že se lidstvo za 2000 let nepoučilo z minulosti. Místo toho, stále více provokuje Boha tak, že přenechá lidstvo jejich vlastním touhám a sebezničení. Kdo odmítne světlo, je odsouzený žít ve tmě, Bůh ho přenechá jeho vlastní zkaženosti. Je možné zachránit takovou společnost? Určitě ne bez rozsáhlého probuzení. Problémy jsou duchovního rázu a nemohou být vyřešeny politikou nebo školstvím. Ale naděje je pro každého, kdo je připraven činit pokání a následovat Ježíše Krista. Jeho svědomí může být obnoveno a očištěno. „Čím spíše krev neposkvrněného Krista, který sám sebe obětoval Bohu skrze věčného Duchu, očistí vaše svědomí od mrtvých skutků ke službě živému Bohu?“ (Žd 9,14)

Udrzet si čisté svědomí je naší povinností. Své srdce musíme nechat naplnit pravdou Božího slova a nesmíme se sklonit před duchem tohoto světa. Přitom musíme poznat svoji hříšnost a také vědět, jak můžeme se svými hříchy skoncovat. ■

Jaroslav Juřica

Pokračování příště o podstatě hříchu.

SKRYTÁ KAMERA VE VESMÍRU

Psát o andělech z aktuálního pohledu dneška a mediální komunikace v širším kontextu,

otevřeně, bez emocí, s větším profesionálním a odborným nadhledem, tváří v tvář mediálním kritikům ve stále agresivnějším světě a obstát – být i médiím poučeným a důstojným partnerem – to není lehká úloha! Bez konkrétní pomoci Ducha svatého, jeho inspirace to není možné. Proto o něj prosím.

Knihkupectví jsou plná publikací o andělech. Ale dosud jsem nenašla žádnou, která by se touto tematikou se vši naléhavostí a vážností, kterou zasluhuje, zabývala. Proto jsem se pokusila přiblížit toto téma dnešnímu, postmodernímu člověku jednoduše, ale tak, jak ji popisuje ta stará, vzácná, dosud živá, svatá kniha Bible.

Nedělám si nárok na úplné vyčerpání této rozsáhlé tematiky. Toto je pouze úvod. Nejdřív několik všeobecných poznámek o skryté kameře:

Kamera – fenomén, který vyvolává otázky

Kausy, při kterých byla využita skrytá kamera se v médiích v poslední době objevují velice často. Dopad těchto kauz na diváky a čtenáře je obrovský. Jakákoliv výpověď, nebo obrazové svědectví pořízené skrytě, tedy bez vědomí natáčeného má jednu jistotu: nelze ji vzít zpět.

Křesťané a politika

Opět a opět byl Kristus žádán, aby rozsoudil politické záležitosti. Ale On odmítl zasahovat do časných věcí. Věděl, že se v politickém světě děly nespravedlnosti a převládala velká tyranie. Ale jeho jediným projevem bylo hlásání biblické pravdy. Obrovskému zástupu, který se na něj namačkal, představil svaté zásady Božího zákona a vyslovil požehnání založená na uposlechnutí těchto zásad. S autoritou z výšin podepřel důležitost spravedlnosti a milosrdenství. Ale odmítl se zaplést do osobních sporů. (9T 218). Pán chce, aby jeho lid pohřbil politické otázky. V těchto věcech je mlčení výmluvné. Kristus povolává

Televizní šéfové obvykle končí debatu o využití skryté kamery obligátním tvrzením, že tento prostředek se v jejich redakcích používá naprosto ojediněle, kdy informace nelze jiným způsobem získat.

Novináři neoficiálně přiznávají, že skrytá kamera je v jejich myšlení a práci především symbolem jakéhosi koření, jako šafránu, což jejich reportážím dodává patřičnou šťávu. Někdy se ale zdá, že je *přesafránováno*.

Kameramani dnes s naprostou samozřejmostí pořizují reportáže tzv. *od boku*, přes otevřené dvře, či okna. Takové reportáže jsou atraktivní a budí nejen ohlasy četných diváků, ale také závist u novinářské konkurence.

Velmi často se do vysílání zařazují části telefonátů, které postrádají jakýkoliv souhlas respondentů, jenž mnohdy ani netuší, s kým konkrétně mluví, ani že je nahráván. Někdy ale síla nahrávky přebije etický rozměr konkrétní nahrávky.

Vše se dá zneužít

Často přijde do redakce nebo televize záznam pořízený tajnou kamerou anonymně poštou, a autor ani jeho motivy nejsou známé. To je zásah do občanských svobod. Pokud se jedná o odhalování nějakého trestného činu, pak by ve všech ostatních případech měl respondent vědět, že je nahráván.

Je dnes lidem známo, že ve Vesmíru existuje tajná kamera a že každý z nás je nahráván?

Přiblížit lidem tuto skutečnost se všemi důsledky, až tyto záznamy budou zveřejněny před celým Vesmírem při Posledním soudu, je záměrem této publikace. Sám Ježíš Kristus, budoucí Nejvyšší soudce, to potvrdil svými výroky, které jsou zaznamenány v Bibli.

Ale o tom až příště. ■

Věra Vesecká

své následovníky k tomu, aby se dostali do souladu s čistými zásadami evangelia, které jsou jasně zjevené, ve slově Božím. Nemůžeme s jistotou volit politické strany, protože nevíme, koho ve skutečnosti volíme. Nemůžeme se stát součástí politických intrik. Nemůžeme se podílet na volbě lidí, kteří svým vlivem potlačí náboženskou svobodu a použijí donucovací prostředky, aby přiměli nebo donutili své spolubližní zachovávat neděli jako sobotu. První den týdne není dnem, kterému přísluší úcta. Je to falešná sobota a členové rodiny Páně nemohou mít podíl s lidmi, kteří tento den vyvyšují a přestupují zákon Boží tím, že pošlapávají Boží sobotu. Boží lid nemá volit, protože když se zvolení lidé dostanou do úřadu, pak se voliči spoluúčastní hříchů, které v úřadě páchají. ■

Úpadek křesťanství

Viděla jsem, že úroveň křesťanství začala nakonec upadat a křesťané se spojili s pohany. I když tito modloslužebníci vyznávali, že jsou obráceni, přinesli s sebou do církve své modlářství – vyměnili pouze předměty svého uctívání za obrazy svatých a dokonce Ježíše Krista a Marie, jeho matky. Když se následovníci Kristovi s nimi postupně spojili, křesťanské náboženství se stávalo zkaženým a církev ztrácela svou čistotu a moc. Ale někteří se s nimi odmítli spojit; zachovali si svoji čistotu a klaněli se pouze Bohu. Nechtěli se klanět obrazu něčeho, co je nahoře na nebi, ani tomu, co je dole na zemi.

Satan se radoval, že tak mnoho křesťanů upadlo; a potom podnítl padlou církev k tomu, aby ty, kteří si chtějí uchovat čistotu svého náboženství, přinutila, že buď přijmou její ceremonie a budou uctívat obrazy, nebo že budou zamordováni. Znovu vzplál oheň pronásledování proti pravé Kristově církvi a miliony jejích členů byly nemilosrdně povražďeny. (EW 210-211)

Obřadné obrácení Konstantinovo na počátku čtvrtého století bylo přijato s velkým jásotem; a svět, který se oděl formální spravedlností, vstupoval do církve. Dílo zhouby pak rychle postupovalo. Pohanství, které – jak se zdálo – bylo poraženo, se stalo vítězem.

Zjevení 14, 12; zákon a evangelium

Zákon je zahalené Kristovo evangelium; evangelium není nic víc ani nic míň než definovaný zákon, ukazující své dalekosáhlé principy. (RH, May 27, 1890).

Žádný člověk nemůže správně představit zákon Boží bez evangelia, nebo evangelium bez zákona. Zákon je ztělesněným evangeliem a evangelium je odhaleným zákonem. Zákon je kořen, evangelium je voňavý květ a ovoce, které nese. (COL 128).

Spasení pro nás znamená úplné odevzdání duše, těla a ducha. Díky nezkrotným elementům naší přirozenosti nás často ovládají naše vášně. Jedinou nadějí hříšníka je vzdát se hříchu. Potom je jeho vůle v souladu s vůlí Kristovou. Jeho duše se dostává do společenství s Bohem. Ti, kteří se hlásí k armádě Kristově, se musí ve všech věcech podříditi Jeho autoritě a brát v úvahu Jeho vůli. Následná poslušnost je podmínkou spasení. Boží zákon musí být uposlechnut v kaž-

Jeho duch ovládl církev. Jeho učení, obřady a pověry byly vtěleny do víry a bohoslužby následovníků Kristových.

Tento kompromis mezi pohanstvím a křesťanstvím měl za následek pokrok „člověka nepravosti“, o němž se předpovídá v proroctví, že se bude protivit Bohu a vyvyšovat se nad Boha. Tento obrovský systém falešného náboženství je mistrovským dílem satanovy moci – památkou jeho úsilí posadit se na trůn, aby ovládal zemi podle své vůle. (GC 50)

Poučení pro církev dnes

Přátelství bezbožných je nebezpečnější než jejich nepřátelství. Nemůžeme mít žádné společenství s nepřáteli Božími mezi námi nebo kolem nás, bez toho aniž bychom ohrozili své vlastní duše a duše těch, které nám Bůh svěřil do péče. (ST, June 2, 1881)

Židé se stali kořistí všem národům, jejichž praktiky se rozhodli následovat. (RH, Dec. 28, 1905)

Smísili se s modloslužebníky, spojili se s nimi v obchodě, v zábavě, a dokonce v bohoslužbě, ztotožnili se s nimi v duchu a zájmu. Potom se tito takzvaní přátelé Izraele stali jejich nejukrutnějšími nepřáteli a usilovali všemožnými způsoby zapříčinit jejich zkažení. (ST, Sept. 15, 1881) ■

E.G.White: Myšlenky ke knize Zjevení

dém detailu. Pro naše spasení se musí stát Jeho zákon naším pravidlem, jeho život naším vzorem, Jeho sláva naším hlavním cílem. Držet se lásky Boží, být vázán k poslušnosti Jeho požadavky, to znamená být svobodným v Kristu.

„Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy“ není pouhým poselstvím, ale také konečným prohlášením, že byl nalezen lid, který zachovává víru a přikázání Boží. A v celém vesmíru budou slyšet slova: „Tu jsou ti. ...“

V „každém národě, pokolení, jazyku a lidu“ se najdou ti, kdo s radostí odpoví na poselství: „Bojte se Boha a vzdějte jemu chválu, nebo přišla hodina soudu jeho.“ Odvrátí se od model, které je poutaly k zemi, a budou se „klanět tomu, který učinil nebe a zemi, moře a studnice vod“. Osvobodí se od všech překážek a postaví se před světem jako památníky Božího milosrdenství. Poslušní božských požadavků, budou považováni anděly a lidmi za ty, kdo „ostříhali přikázání Božích a víry Ježíšovy“. Zj 14, 6-7, 12. (PK 299-300). ■

Konflikt na blízkém východě

Budoucnost Jeruzaléma z hlediska Židů

Bůh započal plán záchrany světa v Jeruzalémě a ukončí ho Ježíšovým příchodem do tohoto města. Tomu bude předcházet soustředění Židů v Jeruzalémě. (Joel 3,16.17; Zach 12,10 a 14,4; srovnej!! M.23,37-39) Svět ale neakceptuje výlučně židovskou suverenitu nad tímto městem. Spor o Jeruzalém není politický konflikt, ale náboženský (duchovní), který je spojený s osudem národů celého světa. *Factum 1/2001 s.22*

Kdyby neexistoval Izraelský národ, město Jeruzalém a židé, neměl by Mesiáš místo a národ, do něhož by podle předpovědi musel přijít. *Reekie 134*

Jeruzalém má převzít důležitou úlohu při druhém příchodu Mesiáše. Vylití Ducha sv. na židovský národ bude představovat poslední Boží působení na Zemi. Izrael zjeví světu Boží slávu, což bude mít velký účinek na všechny národy. Bude to svaté město Jeruzalém, znovu vybudované hlavní město suverenního židovského státu, do kterého se vrátí Mesiáš - Ježíš jako Pán pánů a Král králů. *Reekie 134*

Dokonalý mír nastane až tehdy, když na Davidově Trůnu v Jeruzalémě započne panovat Mesiáš. *Reekie 17; Iz 65,18.19; 66,10-13*

Na Olivetskou horu se jednoho dne vrátí Ježíš jako Král králů a Pán pánů a bude vládnout celé zemi. *Zach 14,4.9*

Po Ježíšově příchodu a nastolení Jeho království pokoje a míru, bude stát Jeruzalém nejen v ohnisku světového dění, ale toto Boží město se stane středem světa a podle slov proroka Izaiáše bude z něho vycházet slovo Hospodinovo. *Iz 2,2.3; Mi 4,1.2; Factum 1/2000*

Pak bude o Jeruzalému konečně platit, že je to místo požehnání na zemi, a národy budou přicházet do Jeruzaléma aby chválily Pána. Tehdy bude Jeruzalém Boží chválou na zemi. *Iz 62,1.6.7 Factum 1/2000*

Nepřipravuje satan na tomto základě napodobení druhého příchodu Ježíše Krista? ■

